

INSULA

de **Mihail Sebastian**

PIESĂ DE TEATRU ÎN 3 ACTE

Actul III

Scris de Ștefan Dumitrescu. Continuare la Actul I și Actul II, al piesei

Terasa unui hotel de lux, pe o insulă mirifică. În fundal se văd arcadele barului, lustre aurite. Deasupra întrezărim, scris cu litere mari de aur, numele hotelului. Ți dai imediat seama că barul, după aranjamentul lui, încărcat de sticle cu băuturi scumpe este al unui hotel de lux. Terasa este împodobită cu plante ornamentale, ficuși, ledodendroni, lendri, portocali, lămâi încărcăți de confeti și aranjamente stilizate. Totul îți sugerează imaginea unui orient luxuriant. În stânga se văd coamele împădurite ale unor munți de mică înălțime la poalele cărora se află hotelul, în dreapta până la linia orizontului se vede albastru întunecat al mării. Din când în când se aude foșnetul mătăsos făcut de valurile care lovesc țărmul, țipetele pescărușilor și cântecele unor păsări exotice. Apoi vag avem senzația că auzim muzica unui tangou.

În planul doi pe centrul scenei o singură masă dreptunghiulară, ornată cu ghivece înalte de flori, înconjurată de plante ornamentale, de fotolii scumpe, încărcată cu bunătăți. Din coliviile cu papagali, privighetori și păsări exotice care atârnă din arborii ornamentali se aud triluri nespuse de dulci.

Lângă masa cu bunătăți regale o doamnă grasă, rumenă în obraji, frumoasă încă, deși se vede că a trecut demult de prima tinerețe. Dacă o privește mai atent spectatorul poate ghici în această doamnă pe Proprietăreasa din Actul II al piesei. Acum, coafată, îmbrăcată într-un costum bleu, scrobrit, cu guler lat, de culoare albă, are o anumită distincție, prestanță. Pare a fi o chelneriță stilată și totuși are aerul unei cucoane. Al unei Șefe de restaurant. După un timp spectatorii își dau seama că este într-adevăr Proprietăreasa din actul II al piesei. La intervale rare se aud țipetele condorilor și ale pescărușilor. Hotelul se află într-un parc cu arbori de toate speciile, unii imenși, alții pitici, alți încovoiați, în care cântă păsări exotice.

SCENA I-a

PROPRIETĂREASA : (gânditoare, mușcându-și buza de jos. Rar) De ce o fi fost Proprietarul insulei atât de misterios... Și când te gândești că nici nu l-am văzut la față de șapte ani de când m-a făcut proprietara acestui hotel de lux, unde vin numai milionarii și miliardarii...(pauză. Auzim acum limpede foșnetul valurilor. Apoi trilurile unui papagal și ale unei privighetori. Undeva departe sirena unui vapor spintecă văzduhul...Cântecul păsărilor aproape că te adoarme. Femeia privește visătoare înainte) Ce culoare frumoasă are astăzi marea. Niciodată nu a fost mai albastră ca azi, de parcă ar avea să ne comunice ceva. (mică pauză. Auzim câteva clipe cântecele condorilor) Cerul este de un bleu șters pe când marea este de un albastru crud, metalic. Ce o fi însemnând asta ? (mică pauză. Undeva pe deasupra muntelui împădurit trece un elicopter.. Proprietăreasa se uită să-l vadă) Ce îți e și cu miliardarii ăștia, acum nu mai umblă în mașini de lux, umblă cu elicopterele. Dimineața vin cu elicopterele din La Paz, orașul bogătanilor de pe continent, iar seara se întorc acasă. Sau ziua fac afaceri și noaptea vin cu elicopterul să doarmă în hotelul acesta luxos de pe insulă... (se uită la ceas)

PROPRIETĂREASA : (impacientată, privește din nou la ceas) Și totuși, de ce întârzie ? Până acum n-a apărut nimeni. Iar Proprietarul Insulei mi-a transmis de acum o săptămână să închid de ieri hotelul și restaurantul, să rămână numai o singură masă pe terasă pentru că vin niște oaspeți de seamă...Și că ține ca oaspeții să fie serviți de mine impecabil, (gest cu arătătorul în piept) adică de Proprietara Hotelului. Hm, ce o mai fi însemnând și asta ! (dându-și ochii peste cap) Și să arăt strălucitor ca o mare doamnă, impecabil. (se uită la ceas, apoi se uită pe cer) Și totuși de ce întârzie ? Până acum nu a apărut nimeni. (în momentul acesta pe terasă, venind pe aleea din parc își face apariția o doamnă, cu o poșetă mare, având sub braț un bloc de desen)

SCENA a II-a

Proprietăreasa, Nadia D.

DOAMNA NOU VENITĂ : Bună ziua, doamnă. Aceste este hotelul Condorul de aur ? De altfel din câte mi-am dat seama este singurul hotel de lux de pe Insulă. (un moment noua venită are o ezitare. O cercetează atentă pe Proprietăreasă. Pe chipul ei apare o expresie de mirare amestecată cu o emoție intensă)

PROPRIETĂREASA : (la rândul ei o cercetează atentă pe noua venită). Da, doamnă, chiar acesta este hotelul de care întrebați. (mândră) Iar eu sunt Proprietara acestui hotel de lux. (cele două femei se privesc curioase)

DOAMNA NOU VENITĂ : (privește în jur, impresionată de luxul pe care-l vede) Priveliștea este extraordinară, de vis. Îți dă fiori...Trebuie să fie o fericire să trăiești în peisajul acesta de basm.

PROPRIETĂREASA : (respiră adânc, nostalgic) Așa este, doamnă. Sunt foarte fericită. (cele două se cercetează în continuare, deși acum par mai degajate) Așa este, sunt cu adevărat fericită... Pentru că în viața mea...

DOAMNA NOU VENITĂ : (ca și cum ar ofta, privind uimită în jur) Cine nu ar fi fericit să trăiască în locul acesta mirific...(arătând către blocul de desen) Eu sunt pictoriță, am adus cu mine blocul cu coli de desen pentru a face schițe. Pot să las blocul aici pe masă ? Aș vrea să merg să îmi scald puțin picioarele în apă. De altfel marea are astăzi o culoare foarte frumoasă.

PROPRIETĂREASA : Da, e de un alabastru crud, metalic. N-am văzut-o niciodată așa.

DOAMNA NOU VENITĂ : (contrariată) Ba eu zic că este de un verde care bate înspre violet... Pentru pictori această nuanță este foarte căutată... îi fascinează.

PROPRIETĂREASA : (puțin surprinsă) Ba eu cred că e totuși de un alabastru crud...

DOAMNA NOU VENITĂ : (atmosfera s-a mai încălzit. Zâmbind) Ba eu zic că este totuși un verde care bate înspre violet...Eu mă înnebunesc după culoarea aceasta. Păcat că nu am adus șevaletul și aparatul de fotografiat cu mine...

PROPRIETĂREASA : (zâmbește destinsă) Cum ziceți dumneavoastră, doamna. Clientul nostru, stăpânul nostru, cum spune reclama. Astăzi sunt pe post de șef de sală și am ordin să vă servesc și să fiu la dispoziția dumneavoastră.

DOAMNA NOU VENITĂ : (a tresări, curioasă) Aveți ordin... De la cine aveți ordin ?

PROPRIETĂREASA : (zâmbește, apoi râde ușor) De la Stăpânul meu, de la Proprietarul Insulei. El este stăpânul peste toată această...minune, peste această lume de basm...Peste tot ce vedeți dumneavoastră. De altfel toate s-au făcut după planurile lui...Are gusturi nu glumă.

DOAMNA NOU VENITĂ : (foarte uimită) Dumneavoastră care sunteți proprietara acestui Hotel de lux, aveți un stăpân ? (mirată) Și aveți ordin să ne serviți la masă ?

PROPRIETĂREASA : (zâmbind și înclinându-se ușor) Da, doamnă. Și fiți sigură că voi fi la înălțime.

DOAMNA NOU VENITĂ : (a tresări, curioasă) Aveți ordin... De la cine aveți ordin ?

PROPRIETĂREASA : Desigur, de la proprietarul Insulei. El mi-a dăruit acest Hotel de lux, împreună cu restaurantul , cu plaja și cu parcul...Înțelegeți ?

DOAMNA NOU VENITĂ : (foarte uimită, murmurând) Nu înțeleg...nimic.

PROPRIETĂREASA : Ba e foarte simplu de înțeles, doamnă...Dumneavoastră trebuie să fiți unul din oaspeții de seamă ai Proprietarului Insulei, ai Stăpânului, cum spun eu, de aceea aș vrea să vă servesc cu ce avem mai bun...Și să vă simțiți foarte, foarte bine cât stați aici.

DOAMNA NOU VENITĂ : (și mai uimită) Da, puteți să mă serviți cu o limonadă rece de portocale. Eu merg să îmi înmoi puțin picioarele în apă, în zece minute mă întorc...Până atunci pregătiți dumneavoastră limonada...

PROPRIETĂREASA : Da, doamnă, la ordinele dumneavoastră...

DOAMNA NOU VENITĂ : (a făcut câțiva pași către mare. De pe plajă. Nu se vede) Și cine este acest stăpân misterios ?

PROPRIETĂREASA : (în timp ce pregătește limonada, fericită, tare) O să vă povestesc când veniți. Nici n-o să vă vină să credeți.

SCENA a III-a

Proprietăreasa, singură

PROPRIETĂREASA : (în timp ce pregătește limonada, fredonează un cântec. Trilurile păsărilor se aud foarte clar, la fel foșnetul valurilor lovind țărmul și cântecul condorilor) Hm ! Domnii ăștia se lasă așteptați..De obicei miliardarii sunt foarte punctuali. Oaspeții de seamă ai Proprietarului Insulei trebuie să fie miliardari sau cel puțin milionari...De altfel în hotelul acesta s-au încheiat tranzacții și s-au semnat cecuri de milioane și miliarde de pesetas și de dolari. (are o tresărire)

PROPRIETĂREASA : (își duce mâna la gură, gândindu-se) Ia stai așa. (se gândește) Eu pe cucoana aceasta am mai cunoscut-o undeva...Dar unde, doamne ? De unde s-o iau ? (fredonează un cântec. Prin partea dreaptă vedem apropiindu-se de insul un iaht. Țipetele pescărușilor se aud acum mai tare, apoi se sting încet, ca și cum pescărușii s-ar îndepărta) I-am făcut doamnei acesteia o limonadă de milioane. (deodată îi vine o idee. Rămâne dreaptă) Dar dacă este soția unui miliardar ? Sau poate chiar soția proprietarului Insulei, și vrea să mă verifice...? (își duce degetul la gură) De altfel proprietarul mi-a transmis prin Omul lui să fiu foarte atentă cu distincții lui oaspeți, cât mai drăguță. Să-i fac să se simtă cât mai bine. (mai face încă o limonadă) Și totuși eu o cunosc pe doamna asta de undeva...(râde ușor) Și pentru că sunt proprietara acestui hotel, să-mi fac și mie o limonadă. A terminat limonada) Este exact ca a cucoanei...(mai gustă) E minunată...(se gândește, își duce mâna la gură) De unde o cunosc eu, Doamne...(se așează gânditoare într-unul din fotolii)

PROPRIETĂREASA : (Gânditoare, privește în depărtare) Ce ciudată este viața, și soarta omului...Eu care am fost cea mai nenorocită femeie, care am trăit ani de zile în orașul acela încercuit, care era iadul pe pământ, din care nu putea ieși nimeni...Pentru că nu mergeau trenurile, nu mergeau vapoarele, nici avioanele (mică pauză. Ca și cum ar evoca acele vremuri) Devenisem toți oamenii care am trăit în orașul acela un fel de șobolani...Dacă ar mai fi durat războiul un an muream cu toții de foame...Iar dacă ar fi durat doi ani ne mâncam unii pe alții până la unul...Deveneam canibali (chipul i se luminează încet)...Până în momentul când a venit...dragostea...(gustă din limonadă. Visătoare) Ea, dragostea, care a picat din cer când nu mă mai așteptam la nimic bun în viață, ea a însemnat totul pentru mine (tresare) Ia stai așa..Mi-a venit o idee. Dragostea, iubirea, a fost cea care mi-a salvat viața...Dar oare în Biblie nu spune că Dumnezeu este iubire...(rar) Asta înseamnă că atunci, în momentul acela, când nu mai aveam nici o speranță....iubirea care a venit în viața mea a fost....Dumnezeu. (rămâne un moment lung uimită, emoționată, cu palma pusă pe inimă)

SCENA a IV-a

Proprietăreasa, Nou venita, puțin mai târziu, Nadia D.

DOAMNA NOU VENITĂ : (intră pe terasă venind de pe plajă) Este superb, doamnă, totul este superb, fascinant. Și plaja este extraordinară, are un nisip fin care zici că te mângâie. Iar apa mării este caldă, numai bună de făcut baie... Și văd că și-a schimbat și culoarea... Acum este cum spuneți dumneavoastră, de un albastru crud , metalic.

PROPRIETĂREASA: (tresare) Ați și venit ? Ce repede trece timpul...când te iei cu gândurile. (se ridică din fotoliu și îi întinde paharul cu limonadă) Poftim paharul cu limonada, doamnă.. Este foarte bună. (aducându-și aminte) Ce spuneți despre apa mării ?

DOAMNA NOU VENITĂ : Spuneam că și-a schimbat culoarea, acum este de un albastru crud, cum spuneți dumneavoastră.

PROPRIETĂREASA : (privește marea, nedumerită) Da, aveți dreptate..Numai că acum apar mării a devenit, cum ziceți dumneavoastră, de un verde crud bătând înspre violet...

DOAMNA NOU VENITĂ : (după ce a băut din limonadă, râde) Nu că asta-i bună... Dumneavoastră o vedeți acum verde bătând înspre violet, așa cum am văzut-o eu când am venit...

PROPRIETĂREASA : Dar chiar așa și este, iubită doamnă, este verde bătând înspre violet...

DOAMNA NOU VENITĂ : (râde ușor) S-o lăsăm baltă, peste o oră cred că o să devină galbenă, iar peste o altă oră s-ar putea să devină roșie...

PROPRIETĂREASA : (râde cu poftă. Cele două au devenit mai apropiate) Ha, ha, ha, ha...Cine a mai văzut mare galbenă, sau mare roșie, Doamne ferește !

DOAMNA NOU VENITĂ : (după ce a mai gustat din pahar) Limonada este cu adevărat extraordinară. (mică pauză) De ce râdeți, chiar există o Mare Galbenă, Marea Galbenă a Chinei, și chiar există o Mare Roșie.

PROPRIETĂREASA : (râde cu poftă) Ha, ha, ha, ha...Nu pot să cred în ruptul capului că apa mării poate căpăta culoarea galbenă, sau roșie...Ar însemna că aceea e o mare de sânge. Asta ar fi prea de tot.. Și așa de când m-am mutat aici pe Insulă și am devenit proprietăreasă, totul îmi pare un vis.

DOAMNA NOU VENITĂ : Dar totul este atât de frumos, de fascinant, de necrezut încât și mie mi se pare că ne găsim într-un vis. (privind în depărtare, melancolică) Da, totul este fascinant aici.

PROPRIETĂREASA : (a devenit gravă) Da, și mie mi se pare un vis...Din care îmi este teamă că o să mă trezesc o dată... Și o să mă trezesc în coșmarul în care am trăit acum șapte ani.

DOAMNA NOU VENITĂ : Ce coșmar ? (mică pauză) Îmi pare rău că nu am adus cu mine aparatul de fotografiat și planșeta...

PROPRIETĂREASA : (s-a întristat deodată, rămânând pe gânduri. Gest cu mâna ca și cum ar alunga vedenia din fața ochilor) O, Doamne Dumnezeule, mai bine să nu îmi aduc aminte...Nu vreau niciodată să îmi mai aduc aminte de anii aceia.

DOAMNA NOU VENITĂ : (ultimele cuvinte ale Proprietăresei au pus-o pe gânduri) Nu vreți să vă mai aduceți aminte niciodată de anii aceia...(mică pauză. Auzim foșnetul valurilor, țipetele pescărușilor. Ca pentru ea) Nici eu nu vreau să îmi mai aduc aminte de anii aceia...

PROPRIETĂREASA : (gânditoare) Da, nu vreau să îmi mai aduc aminte...De vremurile acelea (se scutură deodată, înveselindu-se) Dar haideți să ne gândi mai bine la lucruri mai frumoase. Nu ați vrea să vă fac o cafea ?

DOAMNA NOU VENITĂ : Ba, da, cu mare plăcere...Și am mai sta la taclale, ar trece vremea mai ușor.

PROPRIETĂREASA : (se duce către bar. Face câțiva pași, apoi se întoarce) Da, ar fi frumos...Și așa, de dimineață am simțit o emoție și o neliniște în piept care nici acum nu mi-au dispărut. (se întoarce și își continuă drumul. Aduce un termos de la bar) Dumneata nu simți un fel de neliniște, nu ești emoționată ?

DOAMNA NOU VENITĂ : Da, da. Numai că eu simt această neliniște și emoție de când m-am născut. (încet, ca pentru ea) Și totuși eu am întâlnit-o pe doamna aceasta undeva. Dar unde, Doamne ?

PROPRIETĂREASA : (a turnat în cești) Și acum să stăm la o cafea și să admirăm marea (privește către mare). Care acum are culoarea albastru deschis...(se uită la ceas) Și totuși de ce întârzie...(tare, privind-o în față) Înseamnă că dumneata ești unul dintre invitații iluștri ai...

DOAMNA NOU VENITĂ : (ridicând arătătorul, râde ușor) Eu sunt una...În nici un caz unul...Iar marea este acum de culoare verde închis. (se privesc , rîd amîndouă ușor)

PROPRIETĂREASA : (care o privește atent) Ca să mai risipim misterul acesta vă propun, stimată doamnă, să facem cunoștință.

DOAMNA NOU VENITĂ : Mmm, cafeaua e grozavă...Dar sunteți o adevărată artistă...(a văzut-o pe Proprietăreasă cu mâna întinsă) A, da. (întinde și ea mâna) Nadia D., pictoriță.

PROPRIETĂREASA : (și-au dat mâna, amîndouă au rămas în această poziție. De emoție se bâlbâie) Du..du. dumneata ?

NADIA : (emoționată) Da, eu sunt, Nadia D, pictorița celebră despre care scriu ziarele. Cea care are tablouri în mai toate muzeele din lume...Care am deschis expoziții la Paris, la Londra..

PROPRIETĂREASA : (bâiguie, foarte emoționată. Cele două femei au rămas în aceeași poziție, fără să-și desprindă mâinile) Du, du dumneata... tre...trebu..bu.

NADIA : (zâmbește) Nu vă vine să credeți. V-ați emoționat...Dar chiar eu sunt Nadia D, cea de pe copertile revistelor de Artă și de Modă. Pentru că de câțiva ani am devenit și dizainer, creator de modă... Am deschis câteva expoziții până acum...

PROPRIETĂREASA : (emoționată, încă) Du, dum.. dumneata tre trebuie...să fii...

NADIA : Da, chiar eu sunt (își trage mâna) În toamnă o să deschid o expoziție de modă la Roma...Dar nu-mi mai strângeți mâna așa de tare că mi-o zdrobiți, și cu mâna asta pictez.

PROPRIETĂREASA : (și-a mai revenit) Dumneata, dumneavoastră trebuie să fiți Nadia D, care în timpul războiului, al blocadei...

NADIA : (a rămas blocată, uimită) Da, da...Da. Îmi aduc aminte...Eram trei, eu Bobi II, un fotbalist celebru înainte de război, și chiar și în timpul războiului, dacă nu avea nenorocul ca orașul acela să fie încercuit...și Emanuel B Emanuel, care se lăuda că este mare bancher. Că semnătura lui pe cecuri și cecurile lui sunt recunoscute de toate băncile din lume...(tristă, oftează) Și care până la urmă... Dar ce ați rămas așa...?

PROPRIETĂREASA : Pe pent...pentru că, că eu sunt Proprietăreasa podului. Al apartamentului...Ați stat în podul meu de la etajul 8, împreună cu băieții...

NADIA : (uluită, începe să își aducă aminte) Aaaaa ! (emoționată) De asta mi-ați părut cunoscută, și nu știam de unde să vă iau !

PROPRIETĂREASA : (uluită, dar și bucuroasă) Și dumneavoastră mi-ați părut cunoscută...de la început. V-am studiat cu atenție..și, și nu știam de unde să vă iau.

NADIA : (fericită) Extraordinar !

PROPRIETĂREASA : (emoționată, nu și-a revenit) Extraordinar.

NADIA : (pe chip îi apare o expresie de melancolie și duioșie) Da, da...Acum îmi aduc perfect...aminte...(ca și cum ar privi în trecut) Eram toți trei lihniți de foame...N-avea unde dormi. Dormeam pe sub poduri...La început am dormit pe sub poduri...Apoi v-ați milit de noi și ne-ați luat în podul dumneavoastră de la etajul 8, unde le spălam rufele băieților. Și unde găteam.

PROPRIETĂREASA : (fericită) Da, da...Erați cu doi băieți. Amândoi erau foarte frumoși și stilați...Le-ați spus numele mai înainte.

NADIA : (visătoare, oftează) Da, cum să nu. Nu i-am uitat. Ce băieți minunați...Bobi II și Emanuel B Emanuel, care și-a vândut toate costumele, toate pălăriile, numai cravatele nu le-a putut vinde, ca să scoată un ban să putem să trăim.

PROPRIETĂREASA : Da, da...Mi-a vândut și mie parfumuri...Multe parfumuri...De la Paris, de la Londra, de la Monaco. De la case mari de modă.

NADIA : Și pentru că nu aveam bani de chirie v-ați purtat tare urât cu noi...Ați adus în „Apartamentul” nostru de lux polițaiul.

PROPRIETĂREASA : Da, da, asta a fost a început...Dar după aceea am fost foarte bună cu voi... V-am ocrotiți, vă aduceam mâncare gătită de mine.

NADIA : (privind pierdută) Da, îmi aduc aminte. Asta chiar ne-a mirat pe toți. O perioadă ați fost foarte rea cu noi...Ne amenințați că dacă nu vă plătim chiria ne azvârliți afară...(mică pauză, auzim trilarile păsărilor exotice, și cântecele păsărilor flamengo) Apoi, ați devenit deodată foarte bună cu

noi, și am devenit toți apropiați...(pauză, țipetele pescărușilor răsună tragic) Dar asta a fost după ce a venit polițaiul acelea care duhnea a băutură de la o poștă. Și care am avut onoarea să ne viziteze în apartamentul nostru...de lux.

PROPRIETĂREASA : Da, da, am devenit prieteni ca frații. Și am avut grijă de voi...(se întristează deodată) Până când...

NADIA : (curioasă) Până când ?

PROPRIETĂREASA : (oftează, tristă) Până când ați dispărut deodată. (se lasă un moment lung de tăcere. Se aud cântecele păsărilor, foșnetul valurilor care se lovesc de țărm)

NADIA : (gânditoare) Da, așa este...Am dispărut deodată. (înveselită deodată) Dar a fost bine că am dispărut.

PROPRIETĂREASA : Pentru mine nu a fost bine, iubită doamna Nadia D...Când ați dispărut voi am simțit cum viața mea s-a frânt. Am simțit cum mi s-a rupt inima. Cum nu mai am nici un rost.

NADIA : Te rog să îmi spui simplu Nadia. Dar de ce?

PROPRIETĂREASA : (o privește în ochi tristă) Aceasta este taina mea, nu pot să ți-o mărturisesc, dragă Nadia.

NADIA : Atunci ai putea să-mi spui pentru ce ne găsim noi aici, pe terasa celui mai luxos hotel, pe insula aceasta care este un paradis ?

PROPRIETĂREASA : (o privește trist) Nu...Este un mister. Mi s-a întâmplat o minune, un miracol în viață. Și nu știi de la cine a venit acest miracol.

NADIA : (arătând cu arătătorul în sus) De la Dumnezeu.

PROPRIETĂREASA : Așa este, de la Iubire, dragă Nadia. Căci Dumnezeu este iubire.

NADIA : Spune sincer, draga mea, ți-a fost dor de noi ? Ți-ai dorit să ne mai întâlnești ? Ai crezut vreodată că noi două ne vom mai întâlni ?

PROPRIETĂREASA : (își șterge o lacrimă) Nici nu vă imaginați ce ați însemnat voi pentru mine. Mai ales după ce am cunoscut iubirea. Mi-a fost tot timpul dor de voi de nu mai puteam. Și pentru că acum sunt Proprietara acestui hotel de lux, de pe cea mai frumoasă insulă din lume...Acum că ne-am întâlnit așa vrea să încercăm amândouă să-i găsim pe băieți. Pe Bobi II și pe Emanuel B Emanuel. Din această moment toți trei sunteți invitații mei. Puteți locui gratis la Hotelul meu cât vreți voi. Iar tu ai putea pentru că ești pictoriță să vii cu șevaletul și să pictezi peisaje.

NADIA : Mulțumesc, draga mea. Când o să am timp o să vin să locuiesc cu tine pe Insulă. O să vin cu șevaletul să pictez. (după un timp. Auzim valurile foșnind când se lovesc de țărmuri, țipetele tragice ale pescărușilor, trilurile canarilor. Pierdută în gânduri) Și mie îmi este foarte dor de băieți, de Bobi și de Emanuel. (oftează)

PROPRIETĂREASA : Tu voiajezi mult, îmi spune mie sufletul că o să dai de ei. Atunci ne vom aduna cu toții aici. (se uită la ceas) Dar de ce întârzie miliardarii să vină...? Proprietarul Insulei mi-a spus că or să vină sigur, și să fie serviți ca niște nababi, cu cele mai gustoase și scumpe mâncăruri.

SCENA a V-a

Aceleași personaje, Emanuel B Emanuel

Pe poteca ce vine din parc pe care se ajunge pe terasă apare un domn elegant, trecut de prima tinere, cu mustața ușor cănită. Are în mână un diplomat. Iar pe umăr duce o chitară învelită în husă.

NOUL VENIT : (vesel, dar și curios) Sărumâna, stimate și preafrumoase doamne...Dacă nu vă inoportunez, acesta este hotelul Condorul de aur, care din câte mi-am dat seama este singurul hotel de pe insula aceasta exotică ?

NADIA : (îl privește cu atenție. Are ochii măriți. Se vede că domnul acesta îi aduce aminte de ceva. Parcă ar bâigui ceva). Da...da...

PROPRIETĂREASA : (se ridică în picioare, gest de politețe.) Da, stimate domn, acesta este Hotelul de lux, Condorul de Aur, care vă aștepta cu brațele deschise. (gest cu brațele) Sunteți bine venit, (tresare, respectuoasă)...Înseamnă că sunteți dintre invitații miliardari...ai Proprietarului insulei

NADIA : (a rămas cu ochii pironiți pe chipul noului venit. La rândul lui noul venit o cercetează cu atenție pe Nadia D. Pierdută) Da, da...

PROPRIETĂREASA : (îi privește mirată) De ce vă uitați unul la altul ?

NADIA : (oftează) Sunteți binevenit, iubite domn. Sunteți chiar foarte bine venit. (se ridică vine către el) Să facem prezentările. (Îi întinde mâna) Nadia D. (Bărbatul a rămas împietrit. Este foarte emoționat. După un timp) Deci tu ești, Nadia...! În sfârșit, a dat Dumnezeu. De trei zile mi se bate ochiul stâng. Înseamnă că a fost de bine...

PROPRIETĂREASA : Ba când ți se bate ochiul drept este de bine...

NADIA : (râzând ușor) Ba când ți se bat amândoi ochii este și mai bine...Mie mi s-au bătut amândoi. (gest cu mâna) Uita așa săreau în sus. Am crezut că îmi ies din orbite.

EMANUEL : (îi întinde mâna, ezitant) Ne-am cunoscut în Biroul de voiaj din orașul (ezită să-i pronunțe numele)...acela. Când s-a impus blocada orașului. Și când nu...

PROPRIETĂREASA : (a rămas siderată. Ca pentru ea) Nu că asta este bună. (își face cruce) Minune dumnezeiască. Este chiar domnul Emanuel. (tare către Emanuel B Emanuel.) Acum câteva minute vorbeam despre dumneavoastră, despre Bobii II și despre Emanuel B Emanuel, (înveselită) cel care visa că este miliardar...Că are mii de cecuri pe care le semna în alb.

NADIA : (emoționată, fericită) Hai, îmbrățișează-mă, Emanuel. Văd că te-ai pierdut. Poți să mă și săruți pe obraz, așa cum m-ai mai sărutat. Știi, când îmi spuneai că mă iubești. (bărbatul ezită. O privește foarte emoționat.)

EMANUEL : (își duce palma la inimă) Simt cum au luat-o bătăile inimii razna. Te rog să ai răbdare cu mine, Nadia. Îmi dai voie să te sărut pe amândoi obraji, pentru că...te iubesc.

NADIA : (ca și cum i-ar fi milă de el, îl privește cu dragoste) Te-ai intimidat. (îl îmbrățișează și îl sărută) Lasă că te sărut eu. (auzim un elicopter trecând pe deasupra insulei. Țipetele condurilor se aud deodată foarte aproape)

EMANUEL : (O îmbrățișează, apoi îi ia mâna și i-o sărută) Mulțumesc Domnului pentru că te-am întâlnit, Nadia. De când visez la clipa aceasta.

NADIA : Și eu...dragul meu Emanuel...

EMANUEL : Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi acolo în „apartamentul de lux” de la etajul opt, al doamnei Proprietărese.

PROPRIETĂREASA : (fericită, își scoate pieptul în față) Eu sunt, domnule bancher Emanuel B Emanuel, proprietăreasa care v-a adăpostit în timpul războiului și al blocadei în apartamentul ei de la etajul 8. Cred că merit să fiu și eu sărutată.

EMANUEL : (o privește uimit, nu-i vine să creadă. O recunoaște într-un târziu) Nici nu mă îndoiesc...Îmi aduc aminte cum ne cereai în fiecare seară chiria, și ne amenințai că ne dai afară...Ai adus chiar și polițaiul.

PROPRIETĂREASA : (se rușinează, apoi râde) Asta a fost la...început...Dar după aceea cine a avut grijă de Emanuel și de Marele fotbalist Bobi ca de doi porumbei !...

NADIA : Și de Nadia ...

PROPRIETĂREASA : (întinzând obrazul) Așa că merit și eu un pupic pe obraz...

EMANUEL : (o privește cu simpatie) Cum să nu, doamnă Proprietăreasă... Pentru că după aceea te-ai purtat frumos cu noi, îți voi da nu unul, ci doi pupici...Na ! (O sărută pe un obraz, apoi pe celălalt)

NADIA : (zâmbește) Dragul meu, mă faci geloasă.

PROPRIETĂREASA : (își apasă pieptul cu palma) O ce fericită sunt...(tresare deodată) Aoleu, Doamne, dar eu am uitat cu totul de...

EMANUEL : De ce, doamnă ?

NADIA : De ce, doamnă ?

PROPRIETĂREASA : (agitându-se) Domnule Emanuel eu de diminuează trăiesc într-o tensiune extraordinară. Și parcă mă aflu într-un vis. Proprietarul Insulei mi-a transmis de alaltăieri prin Omul lui ordinul să închid hotelul, să-l pregătesc pentru niște oameni de seamă. Care sunt mari miliardari. Pe care să-i aștept cu o masă pregătită împărătește. Ca pentru regi. M-am gândit că trebuie să fie

niște nababi miliardari...Și acum nu mai înțeleg nimic. În locul miliardarilor ați venit dumneavoastră, dumneavoastră cu doamna Nadia...

EMANUEL : Păi poate că noi suntem nababii, miliardarii pe care-i aștepți.

NADIA : Chiar așa, poate că noi suntem miliardarii pe care-i aștepți. Eu chiar sunt milionară.

PROPRIETĂREASA : Domnule Emanuel, Nadia, nu vă jucați cu viața mea, cu destinul meu...(speriată) Dacă află proprietarul Insulei....că n-am fost la înălțime. Și nu i-am servit pe invitații lui, care sigur sunt miliardari, îmi ia hotelul și mă azvârle cât acolo de pe insula aceasta.

EMANUEL : (mirat) De ce, eu chiar sunt miliardar.

NADIA : Serios ? Atunci mai dă-mi un pupic, ca să-ți dau și eu unul. (vine în fața lui și îi întinde obrazul)

PROPRIETĂREASA : Dacă ești miliardar cu cecuri din ălea false, care nu sunt bune de nimic, mersi.

EMANUEL : (Emanuel și Nadia n-o bagă în seamă. Emanuel o sărută pe obrazul drept, apoi vrea să-i sărute și pe obrazul stâng. Nadia se ferește și-i pună mâna în piept oprindu-l)

NADIA : Nu, nu. Numai un pupic, atât, și numai pe obrazul drept

PROPRIETĂREASA : (îi privește uimită. Ca pentru ea) Doamne, ăștia se iubesc.

EMANUEL : (supărat, intrigat) De ce numai un pupic și numai pe obrazul drept, pot să știu ?

NADIA : Da, dragă Emanuel. Pentru că obrazul stâng este al lui Bobby, prietenul nostru din apartamentul de lux al doamnei Proprietărese. Și el o să-mi dea tot un pupic. Mai mult nu-i permit.

EMANUEL : (intrigat.) Așadar îl aștepți pe Bobby ? Ți-ai dat întâlnire cu el aici? (le privește pe amândouă) V-ați înțeles să-l invitați și pe Bobi la chermizea asta ? Sau ce este, ce se întâmplă aici ? Pentru că văd o masă încărcată ca pentru Regi

PROPRIETĂREASA : (își lovește fericită palmele) O, unde nu dă Dumnezeu să vină și Bobi. Dragul de el, scumpul de el. (în șoaptă) Dă, Doamne, să apară și Bobby, să fi fost și el invitat !

NADIA : Nu. Nu l-am mai întâlnit pe Bobby de atunci de când am reușit să fugim cu avionul...Însă în timpul acesta m-am gândit de multe ori la el, așa cum m-am gândit și la tine

EMANUEL : (intrigat) Te-ai gândit la mine și te-ai gândit și la Bobby ? Și la cine te-ai gândit mai mult ?

NADIA : (surâde fericită) M-am gândit la amândoi la fel, dragul meu Emanuel. Doar știi, în timp ce eram în apartamentul de lux al doamnei Proprietărese, că v-am spus că vă iubesc la fel pe amândoi.

PROPRIETĂREASA : (îți face cruce în ascuns) Dă, Doamne să apară și Bobby. Maica Domnului, fierbinte Te rog dacă i-ai adus pe ei, adu-l și pe Bobby, dragul de el.

EMANUEL : (supărat, pus pe ceartă) Și mă rog de cine ți-a fost mai dor, de Bobi sau de mine ?

NADIA : De amândoi mi-a fost la fel de dor, urâciosule. Știi bine că ți-am sus că vă iubesc pe amândoi la fel.

PROPRIETĂREASA : (în șoaptă, ca pentru ea) Ce nenorocire, îl iubește și pe Bobby...

EMANUEL : Așadar, ne iubești pe amândoi la fel, și pe mine și pe infatuatul de Bobby ?

SCENA a VI-a

Aceiași, Bobi II

În momentul acesta de pe aleea care vine din parc apare un domnul bine făcut, îmbrăcat la modă, cu un mers sportiv.

BOBY : (auzindu-și numele rămâne o clipă uimit și intrigat în loc) Bună ziua și bine v-am găsit... Acesta trebuie să fie hotelul Condorul de aur. (toți s-au întors și au rămas muți privind-l pe Bobby...)

EMANUEL : (care trebuie să-l fi recunoscut) Nu sunt așa sigur, domnule...

NADIA : (emoționată. Este posibil să-l fi recunoscut). În locul acesta nu poți fi sigur de nimic, domnule. Ne găsim cu toții în vis, și în vis...Nu știi sigur niciodată dacă nu te trezești. Și nu intri într-un alt vis, care poate să fie un coșmar.

EMANUEL : (mai stăpân pe el, deși se vede că este emoționat) Noi cei de față, am mai trecut o dată printr-un coșmar, războiul...Care acum ni se pare un vis urât.

NADIA : Eu nici nu cred că a existat...

EMANUEL : Iar acum ne-am trezit în alt vis. Care de data aceasta este unul frumos. Ireal de frumos. Tocmai de aceea credem că este un vis.

BOBY : (care i-a recunoscut și el, deși nu este sigur) Mi s-a părut că am auzit pronunțându-se numele meu, Bobby. (în momentul acesta cele două femei care l-au privit împietrite înțeleg că noul venit este Bobby II.. Se vede pe chipul lor că sunt emoționate și fericite, dar că nu le vine să creadă. Toți au rămas împietriți privind-l pe Bobby faptul că este el i-a șocat și i-a făcut să rămână în poziția aceasta).

PROPRIETĂREASA : (este prima care exclamă) Bobby ! (se vede pe chipul lui Bobi că și el i-a recunoscut. Uimit, nu știe ce să spună. Parcă bâiguie ceva) Eu... eu..

NADIA : (emoționată, încet) Bobby ?!

EMANUEL : (ultimul. Este fericit dar își stăpânește bine emoția) Da, e chiar Bobi II, marele fotbalist. Vorbim de lup și lupul la ușă.

BOBY : (se freacă la ochi) Visez sau este adevărat...?

PROPRIETĂREASA : (nu se mai poate controla, de fericire se îndreaptă către Bobby, pe care-l îmbrățișează) Bobby, dragul meu, Bobby...(îl îmbrățișează și începe să-l sărute) Chiar acum câteva minute m-am rugat lui Dumnezeu și Maicii Domnului să vii și tu...Și Maica Domnului mi-a ascultat rugăciunea...(Bobby încearcă ușor să o îndepărteze, fără să o jicnească).

BOBBY : (se vede cum crește fericirea, dar și uluiala pe chipul lui) Nu mai înțeleg nimic...Sunt invitat să particip la o întâlnire cu mari Oameni de afaceri, cu miliardari care vor să mă sponsorizeze și când acolo...(mică pauză) Vreți să spuneți că voi sunteți, Manuel B Manuel, marele bancher, care semna și împărțea cecuri false cu nemiluita.

EMANUEL : (malițios. Din acest moment schimburile de replici dintre ei sunt mai rapide, cu o ușoară nuanță de malițiozitate) Chiar el în persoană, dragă Bobby...Vino să-mi pipăi rănilor din palmă, ca Toma necredinciosul Lui Iisus Christos... dacă nu crezi.

BOBBY : Iar tu ești nici mai mult nici mai puțin celebra pictoriță Diana D, cu care eu...în apartamentul de lux al madamei Proprietăreasa...

EMANUEL : (izbucnind, reacție necontrolată) Să nu-mi spuneți că ați făcut dragoste...Că vă omor pe amândoi...

BOBBY : În nici un caz, dragă Emanuel, cel mai mare pianist din orașul...acela împuțit.

NADIA : Ba n-a fost deloc împuțit. A avut chiar un mare merit...

EMANUEL : Fii liniștit. N-avea nici o teamă...Sigur nu s-a întâmplat nimic (ironic) între noi. Altfel îți spuneam.

PROPRIETĂREASA : (tristă, își face cruce) Doamne, Dumnezeule, o iubește pe ea. Și eu care credeam că mă iubește doar pe mine.

NADIA : (stăpânindu-și fericirea. Lui Bobi) Chiar eu în persoană...Celebra pictoriță care a deschis expoziții în marile capitale ale lumii. Dacă vrei să te convingi vino și dă-mi un pupic pe obrazul stâng...(îi întinde obrazul stâng fără să facă nici un pas)

BOBBY : Te pomenesti că Emanuel egoistul ți-a dat primul un pupic pe obrazul drept ?

NADIA D : Chiar așa...Pentru că el a venit primul...

BOBBY : (cu ranchiună) Aha ! Întotdeauna a știut să profite.

EMANUEL : Ba tu ai fost cel care-ai profitat tot timpul. Recunoaște.

NADIA : (zâmbește cald) Ce să-ți fac dacă n-ai venit primul...(în larg se aude sirena unui vapor. Parcar plânge. Și țipetele tragice ale pescărușilor)

BOBI II : (ușor dezumflat) Știam eu că pe el îl iubești mai mult...Mi-am dat seama de atunci.

EMANUEL : Ba pe tine te iubește mai mult, șmechere. De atunci mi-am dat seama că ești un mare șmecher. În Biroul de voiaj făceai fițe, te dădeai marele fotbalist al Europei, ca s-o dai gata pe Nadia...Cine știe la câte naive, la câte fete credule le-ai sucit capul.

NADIA : (vine și îl îmbrățișează pe Bobby, întinzându-i obrazul stâng.) Sunteți cei mai grozavi băieți din lume și cei mai prostuți. Nu v-am spus că vă iubesc pe amândoi la fel ! ? Hai, sărută-mă. (Bobi o sărută pe obrazul stâng)

BOBY : Poftim...dar nu sunt de acord. Eu sunt mult mai arătos decât el, mai prezentabil...mai, mai tânăr. Pe mine ar trebui să mă iubești mai mult.

PROPRIETĂREASA : (nervoasă, îndurerată, izbucnește) Și eu care credeam că mă iubești pe mine, dragă Bobi. (îi întinde obrazul) Hai, sărută-mă și pe mine pe amândoi obrazii. Că pe mine m-ai iubit. Și eu te iubesc mai mult decât Nadia.

BOBY : (o ia în brațe și o sărută pe amândoi obrazii). Ei, cum să nu, te iubesc și pe tine, buna noastră proprietăreasă care ne-ai adăpostit (ironic) și au avut grijă de noi...Într-o perioadă grea a vieții noastre. Sigur că te iubesc. (o mai sărută o dată).

PROPRIETĂREASA : Adevărul este că v-am salvat viața...(către ceilalți) la toți. Numai pentru aceasta ar trebui să mă iubești, Bobby.

NADIA : (uimită, surprinsă, nemulțumită) Ei, ce este asta, Bobi ? Ia uite ce crai, ce mare amor...Așa deodată, din senin.

BOBY : Ei, ce să fie draga mea. Așa cum tu ne iubești pe amândoi la fel, și eu vă iubesc pe voi amândouă (arată către Nadia și către Proprietăreasă) la fel...

NADIA : Bravo, Bobby...acum suntem chit.

EMANUEL : (bucuros) Doamnei Proprietărese i-ai dat mai mulți pupici, și pe amândoi obrazii. Semn că o iubești mai mult decât pe Nadia.

BOBY : Și asta te face pe tine foarte fericit.

NADIA : (râde ușor) Iar pe mine mă face geloasă.

PROPRIETĂREASA : (scoțându-și pieptul în față) Ei aflați că între mine și Bobi a fost mare amor. Și că dragostea asta a noastră v-a salvat pe voi de la moarte.

BOBY : (se supără) Iubito, acesta este secretul nostru...Și trebuie să rămână numai al nostru...

PROPRIETĂREASA : (s-a rușinat) Iartă-mă, dragă Bobby... Nu mai zic nimic.

EMANUEL : Poftim, dragă Nadia, poftim. Ți-am spus eu că domnul acesta este cu două fețe. Și că tot eu te iubesc mai mult. Așa că pe mine ar trebui să mă iubești mai mult.

NADIA D : (Ca și cum s-ar ruga de ei) Dar vă iubesc foarte mult, dragilor. Foarte mult. Ar trebui să fiți mulțumiți.

BOBY : (revenind cu picioarele pe pământ) Haide să lăsăm asta, și să-mi spuneți mai bine ce se întâmplă aici ? Că eu nu înțeleg nimic. Nici acum nu mi-am revenit. (apăsă) Sunteți sau nu sunteți cu adevărat Nadia D., Emanuel B Emanuel și doamna Proprietăreasă ?

EMANUEL : (misterios) Eu știu ce să zic...

NADIA D : Eu zic că nu (auzim cântecele melancolice ale condorului)

PROPRIETĂREASA : (apăsât) Ba eu zic că da...

NADIA D : Vreau să zic că nu mai suntem aceiași.

BOBY : Aha, am înțeles. Nu mai sunteți Nadia și Emanuel... Sunteți alții

PROPRIETĂREASA : Nu-i crede, Bobby...Ei sunt, Emanuel și Nadia toată ziua.

BOBY : Dragii mei, puteți voi să fiți și Iisus Cristos și Papa de la Roma, rugămintea mea este să mă invitați la masa asta de nababi că sunt mort de foame. (pentru o clipă) Și după aceea îmi spuneți și cine sunteți. Puteți să fiți și regina Angliei și regele Danemarcei...Și cu siguranță că sunteți

NADIA : Ia uite ce băiat înțelept. Abia acum îmi dau seama că mor de foame. Emanuel, dă-ți jos chitara de pe umeri și pune diplomatul jos că de emoția săracul de tine ai uitat și cu ce ai venit.

EMANUEL : De bucurie vrei să zici și de faptul că sunt încă uluit de ce văd. C-așa e ,chiar o fi adevărat că mă găsesc aici cu voi ? Sau a făcut cineva o...scamatorie.

BOBY : Nu suntem aici, suntem în altă parte. Suntem în rai. (serios) Zău dacă acesta nu este raiul... Și asta înseamnă sigur... că am murit. Altfel cum să ajungem în rai !

EMANUEL : (Abia acum realizează că nu și-a dat chitara de pe umăr. Se uită la husa în care are chitara) Așa e, ai dreptate. Am uitat că am venit cu chitara. Uite o pun în fotoliul acesta, și la masă promit să vă încânt cu talentul meu deosebit.

PROPRIETĂREASA : Bobby, dragule...

BOBY : (Proprietăresei) Iubito, prietenul tău Bobby din tinerețe, este mort de foame...Dacă mă iubești te rog să mă inviți la masă, pe mine și pe prietenii noștri.

EMANUEL : (a scos chitara din husă și o acordează. Se aud primele sunete, calde, dulci) Și eu zic la fel, stimată doamnă Doamnă...Sunt mort de foame. Și Nadia e moartă de foame.

NADIA : (fericită, entuziastă, ridică brațele) Nu este adevărat...Eu sunt moartă după iubire, după prietenie, după muzică, după pictură...Să visez ! Acum că vă am pe voi mie nu-mi mai trebuie nimic. (Emanuel și-a pus chitara după gât și fredonează începutul unui tangou. Îi privește cu dragoste, mutându-și privirea de la unul la altul)

EMANUEL : Ia ascultați. În timpul acesta voi, dragă Bobby, și domnia ta, prea nobilă Dona Proprietăreasă turnați în pahare...Începem cu un coniac franțuzesc...(începe să cânte un tangou. De la primele acorduri Nadia tresare, făcând ochii mari)

În noaptea minunată

Scăldată în lumina lunii beată

Sub balconul tău, iubito

Îți cântam această serenadă

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt acei minunați ani

Unde sunt acei minunați ani

NADIA : (care l-a ascultat emoționată, împietrită cu ochii mari, îl îmbrățișează pe Emanuel și începe să-l sărute...Tare, fericită) Emanueeeel ! Dragule ! Aceste este tangoul care ne-a consacrat și ne-a salvat viața...Pe care...(Bobby și Proprietăreasa, îi privesc uluiți)

EMANUEL : (cu șarm. Își retrage capul) Stop, stop, dragă Nadia...

NADIA : (nedumerită, dezumflată) Draguleee ! Emanuel ! Dar acestea este tangoul pe care-l cântam noi.. Cum poți să fii...

EMANUEL : (către cei doi, Bobby și Proprietăreasa) Ce vă uitați așa la noi ! V-am spus să turnați în pahare. (Nadiei, cu condescendență) Dragă Nadia, te-am oprit, în primul rând pentru că m-ai pupat pe obrazul stâng, care este al lui Bobby. Și în al doilea rând m-ai pupat de zece ori, și o să vrea apoi și Bobby să te sărute de zece ori...pe obrazul drept. Care este al meu. Ceea ce nu-mi convine...

PROPRIETĂREASA : (dezamăgită) Ai văzut Bobby ? L-a sărutat de zece ori...Dă-mi voie să te sărut și eu de zece ori...

BOBY : (are prezență de spirit) : Mai încolo, draga mea...(către Emanuel și Nadia) Emanuel are dreptate, draga Nadia...(se apropie de ea și îi întinde obrazul) Dar nu i-ai dat numai zece pupici ci douăzeci...Așa că te rog...

EMANUEL : Ți-am spus eu...că dumnealui...e un profitor

NADIA : (se apropie și-l sărută pe obrazul stâng) Cum vă iubesc pe amândoi la fel...(îi dă zece puici)

BOBY : Mai vreau..

EMANUEL : Nadia te rog să te oprești...Altfel n-o să vă mai cânt...și mă supăr.

PROPRIETĂREASA : (se bagă ea și-i dă zece puici pe obrazul drept lui Bobby) Și încă zece pe obrazul stâng, ca să vadă dumneaei Nadia cu eu te iubesc mai mult...(îl mai sărută de zece ori. Bobby stă la sărutat privindu-l pe Emanuel)

EMANUEL : Ai văzut Nadia că Bobby este mai iubit decât mine...(lui Bobby și Proprietăresei) Dar, dragii mei, Bobby și seniora Proprietărească, eu v-am rugat să turnați, să umpleți paharele, pentru că ne așezăm acum cu toții la masă. Și te rog seniorita să mai aduci un fotoliu pentru că mai trebuie să vină un...miliardar.

PROPRIETĂREASA : (a intrat deodată în panică) Dar, dragilor...Iubiții mei...Vă invit înăuntru în restaurat, unde vă pun o masă mai împăratească decât asta...Și unde puteți petrece până la miezul nopții...sau până dimineață.

EMANUEL : (supărat) De ce, seniorita ?

PROPRIETĂREASA : (își frământă mâinile, pare nenorocită) Pentru că dacă află Proprietarul Insulei, care mi-a dăruit acest Hotel de lux, că i-am invitat pe prietenii mei la masa, în locul miliardarilor invitați de el, mă destituie, îmi ia Hotelul și restaurantul...

NADIA : (o înțelege) Așa este... O să aibă neazuri... Îi distrugem femeii viața.

PROPRIETĂREASA : (se frământă, se vede pe chipul ei îngrijorarea și suferința) Proprietarul insulei, care este stăpânul meu, cel care m-a scos din neaz și mi-a dăruit acest Hotel, făcându-mi viața fericită...

EMANUEL : Așa și...? Vrei să spui că noi, prietenii tăi, nu merităm o masă festivă, pe această terasă minunată, la țărmul mării ?

PROPRIETĂREASA : (speriată) Nu, dragilor. Vă iubesc și vă prețuiesc mult...Voi meritați mult mai mult...Dar dacă aceasta a fost dispoziția Patronului insulei, care este stăpânul Insulei, și al restaurantului și al meu...Proprietarul Insulei mi-a spus că vor veni invitați de seama. Oameni de afaceri miliardari, cu care el vrea să încheie afaceri...de miliarde...

BOBY : (i s-a făcut milă) Are dreptate, sărmana femeie, nu mai insista Emanuel. Dacă vine Șeful ei și ne găsește pe noi aici... o dă afară...

NADIA : O dă afară pe ea, dar ne dă și pe noi..Ne zvârle în mare. Îi ia Hotelul, și o nenorocește...

BOBY : Are dreptate Nadia...Eu propun să mergem să luăm masa înăuntru, cum zice seniora. Nu cred că am venit aici ca să-i distrugem viața Seniorei...Și asta pentru că ne-a adăpostit în casa ei în zilele cele mai grele.

PROPRIETĂREASA : Când v-am salvat de la moarte sigură.

EMANUEL : (răutăcios, ironic) Când ne amenințai în fiecare zi și în fiecare seară să-ți dăm chiria, că dacă nu ne azvârli în stradă...

NADIA : (muștrătoare, caldă) Emanuel, nu fii urâcios. Nu fii rău. Ție Omul acela, proprietarul Insulei nu-ți face nici un rău. Dar ei poate să-i ia hotelul și s-o arunce pe drumuri.

BOBY : Așa că eu zic să ne mutăm înăuntru...

EMANUEL : Așa că eu zic să luăm masa pe terasa hotelului, având în fața ochilor această imagine superbă a mării. Vă mai rog încă odată seniorita și Bobby să turnați în pahare. În timpul acesta eu și Nadia vom cânta tangoul nostru cu care am făcut furori, acolo în orașul acela nenorocit.

NADIA : Ba în orașul acela minunat...Pentru că dacă nu era orașul acela, și războiul, noi nu ne-am fi cunoscut. Și dacă nu ne-am fi cunoscut, noi n-am mai fi fost prieteni. Nu am mai fi trăit acele clipe grele și minunate de solidaritate și iubire și nu ne-am mai fi găsit acum aici, în peisajul acesta mirific.

BOBY : Eu nu servesc, nu torn în pahare până nu mă asigură marele bancher, (arată către Emanuel) cu geanta plină de cecuri false, că dacă vine Proprietarul Insulei, și ne găsește la masa aceasta pe terasă răspunde el. Plătește el toate oalele sparte. Și îi cumpără donei Proprietărese Hotelul.

NADIA : (îl privește pe Emanuel rugându-l din ochi) Are dreptate Bobby, Emanuel, nu putem să-i facem rău prea nobilei noastre gazde. Ai văzut ce frumos ne-a primit.

BOBY : Pentru că ai grăit ca o femeie înțeleaptă, nu numai frumoasă, dă-mi voia dragă Nadia să depun pe obrazul tău doi pupici.

NADIA : Doi, și nu mai mulți. (vine lângă el și-i întinde obrazul stâng) Numai pe obrazul stâng. (Bobi depune doi pupici pe obrazul stâng).

PROPRIETĂREASA : (își frământă mâinile) Eu vă spun că mie mi-e foarte frică. Nu pot să merg la risc, să-mi nenorocesc viața mea. Pe a mea și pe a...

EMANUEL : Și pe a... ?

PROPRIETĂREASA : (se rușinează) Nu pot să spun...este secretul nostru, al meu și al lui Bobby.

BOBY : (reacționează imediat) Nu-i adevărat, seniora, noi n-avem nici un secret.

NADIA : (Îl privește țintă, bănuitor) Să se facă așa cine mine ?

BOBY : Ba da, avem un secret, dar numai unul... Pe care nu vi-l spunem.

PROPRIETĂREASA : Atunci, dragii mei...Vă invit să luăm masa înăuntru..Vă asigur că va fi o masă mult mai îmbelșugată decât această. O masă mai mult decât împăratească.

EMANUEL : Și dacă eu vă asigur că sunt prieten cu Proprietarul Insulei, și nu ne va face nimic... (deschide geanta, care este plină de cecuri și de dolari) Ia uite, îi pot da chiar acum cinci miliarde de dolari. Și ne va lăsa în pace. (toți rămân cu gura căscată privind banii și cecurile lui Emanuel)

NADIA : O la, la , ce de bani !

BOBY : Păi ești miliardar nu glumă, prietene. M-ai lăsat mască.

EMANUEL : Și mai am în Băncile din Elveția, de o sută de ori mai mulți. Țștia sunt un mezelic, sunt banii de buzunar cu care plec la drum.

NADIA : (a rămas pe gânduri) Ce este prea mult, nu este bun, Emanuel...Mă mir cum banii nu ți-au luat mințile, dragul meu.

EMANUEL : Pentru că eu plătesc ma...masa aceasta în cazul în care vine proprietarul Insulei, și vă asigur că eu plătesc tot, aș vrea să-ți dau și eu trei puici, dragă Nadia.

BOBY : Mă opun. Nu, Nadia, te rog să-l lași să-ți dea numai doi...Și pe obrazul drept. Obrazul stâng este al meu.

PROPRIETĂREASA : (suspină, bosumflată) Bobby, dacă nu îmi dai și mie doi pupici cum i-ai dat Nadiei, să știi că o să plâng. Și pot...să...

BOBY : (drăgăstos) Hai ca să te împac și pe tine, (îi dă trei pupici, în timp ce Emanuel îi dă doi pupici Nadiei)

PROPRIETĂREASA : (foarte fericită) Acum, dacă domnule Emanuel spune că răspunde el, că e prieten cu patronul Insulei...Și dacă patronul Insulei îmi ia hotelul mi-l cumpără el, pot să mă apuc să torn în pahare și să servesc. Dar să știți. Acesta a fost ordinul pe care l-am primit de la Proprietarul Insulei, care este și Proprietarul hotelului...(se apucă să toarne în paharele grațioase cu picior înalt. Manuel începe să cânte cu un glas cald tangoul pe care-l cântase în anii războiului:).

EMANUEL : (oftează, privește în depărtare pe mare. Auzim cântecele condorului, țipetele pescărușilor și trilurile dulci ale papagalilor și ale privighetorilor)

În noaptea aceea minunată
Scăldată în lumina lunii beată
Sub balconul tău, iubito
Îți cântam această serenadă

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani !

Ascultă, iubito, ascultă
Cum inima îmi bate nebunește
Și dragostea în sufletul meu
Cum crește nebună și cum înflorește

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani... (Bobi, Nadia și proprietăreasa au rămas pe gânduri privindul. Pe chipul lor se citește melancolia. Nadia își șterge o lacrimă, care-i alunecă pe obrazul drept.)

SCENA a VII-a

Aceiași ca în scena precedentă. Pe cerul insulei trece un elicopter care-i trezește la realitate. Cei trei mai rămân un moment în starea aceea de visare și melancolie.

EMANUEL : (a terminat de cântat. Se vede că este emoționat, dar și fericit. Tare) Hei, trezirea... Ați căzut toții cu butoiul de melancolie.

PROPRIETĂREASA : (oftează) Frumos ați cântat, domnul Emanuel, frumos...Se vede că aveți suflet de artist...Acum vă rog să luați fiecare câte un pahar și să ciocnim. (Le întinde paharele cu coniac franțuzesc).

EMANUEL : Eu zic că în elicopterul acela care a trecut pe sus este proprietarul Insulei. O să vină în curând în inspecție și o să ne găsească la masă. O să vedem ce pățim...

PROPRIETĂREASA : O să vedeți ce pățesc eu, nu voi...Doar dacă...

NADIA : (oftează, se vede că tangoul cântat de Emanuel i-a răscolit amintirile. În aceeași stare de melancolie este și Bobby) Nu o mai speria și tu, Emanuel...Este firesc să-i fie teamă doamnei de Proprietarul insulei, este doar viața ei în joc.

EMANUEL : Dacă-l prind pe aici îi rup picioarele și apoi îi dau toată geanta asta cu cecuri și cu dolari. Și apoi îl arunc în mare.

PROPRIETĂREASA : (îngrozită, își face cruce) Doamne ferește...Apără-mă, Maica Domnului.

BOBY : Îi rupi spițele de la avion, îi furi caii de la bicicletă...Așa te grozăvești de când te știu. Poate, poate o cucerești pe Nadia. Mai bine să ne veselim și să mâncăm că și așa suntem morți de foame. Hai noroc ! (ciocnesc toți) Hai noroc !

EMANUEL : Și după ce Proprietarul insulei o dă afară pe seniorita Proprietăreasă și îi ia hotelul, o să-i cumpăr eu un Hotel cu restaurant și mai grozav decât acesta.

NADIA : (îi surâde, îndoind arătătorul) Să se facă așa cine mine ? Jură tu !

EMANUEL : (râde fericit) Să se facă. Jur !

PROPRIETĂREASA, EMANUEL, NADIA : (toi deodată). Hai noroc ! La mulți ani, și să ne întâlnim în fiecare an aici la fel de veseli și de sănătoși ca acum. ! Și când ne-o fi mai rău să ne fie ca acum.

NADIA : Amin ! Așa să fie !

BOBY : (ciocnește cu toți pe rând) La mulți ani, prietene Emanuel...Dar să știi că tot eu o iubesc mai mult pe Nadia. Iar Nadia fii sigur că mă iubește mai mult pe mine.

EMANUEL : La mulți ani, dragul meu. E bine când visezi. Visează, visează...

BOBY: La mulți ani, dragă Nadia...Îți mulțumi din tot sufletul: Tu ne-ai salvat viețile la amândoi, dacă nu erai tu...Poate că azi nu am mai fi fost aici. (oftează, tare) Tu ai fost sufletul grupului nostru...Dă-mi voie să te sărut pe obrazul stâng. (Nadia îi întinde obrazul)

EMANUEL : Te atenționez, numai un sărut ai voie. Mă uit la tine foarte atent. După aia urmez eu...pe obrazul drept.

NADIA : (Îi întinde apoi obrazul lui Emanuel) Și tu, Emanuel, dar numai unul pe obrazul...drept (Emanuel, depune un sărut pe obrazul drept al Nadiei)

BOBY : (se uită la ei foarte atent) Neapărat numai unul...Că mă supăr.

PROPRIETĂREASA : Și eu nu merit nimic ? Nici un pupic ? Și eu v-am salvat viața, dacă este pe așa... Dacă nu eram eu...

NADIA : Eu propun să o sărutăm fiecare pe dona Proprietăreasă. (O sărută prima pe obraz)

EMANUEL : Și eu vreau, ce numai Bobby să o sărute pe seniorita...Mai ales că acum s-a făcut mult mai frumoasă. (o sărută).

PROPRIETĂREASA : (îi întinde obrazul) Hai și tu, Bobby...Tu trebuie să mă săruți de mai multe ori. Știi tu de ce.

BOBY : (o sărută de mai multe ori) Gata, am ciocnit, acum să ne așezăm la masă, pentru că eu sunt mort de foame. Îmi ghiorțăie mațele de foame..

EMANUEL : Bine că te văd și pe tine o dată inteligent, spunând ce trebuie. (tare) Fraților, coniacul este nemaipomenit. Mai vreau încă u rând, seniorita.

PROPRIETĂREASA : Tot ce este pe masă este nemaipomenit, dragilor. Proprietarul Insulei mi-a spus să-i tratez regește pe invitații dumnealui. Pentru că toți sunt miliardari. (se vede că sunt lihniți de foame. Toți s-au aruncat supra bunătăților. Mănâncă toți cu poftă).

NADIA : (mâncând cu poftă) Salata de stridii este nemaipomenită.

PROPRIETĂREASA : (a rămas în picioare să-i servească. Din când în când le umple paharele și ciocnește cu ei. Se uită la cer, își face cruce fericită) Mulțumesc, Maica Domnului, că i-ai adus la restaurantul meu... Că l-ai adus pe Bobby. Aflați că sunt cea mai fericită bucătăreasă și patroană de hotel din lume. Când vă văd mâncând cu atâta poftă, îmi vine să vă mănânc de dragi ce îmi sunteți.

EMANUEL : Pe Bobby poți să-l mănânci întreg chiar acum, seniorita...

BOBY: Iar biftecul acesta de căprioară ți se topește în gură .

EMANUEL : (ca pentru el, mai încet) Sau mai bine nu, că e...otrăvit..Și mori, seniorita.

PROPRIETĂREASA : (nu-l bagă în seamă) Ciorba de pește este și mai grozavă. E făcut din 56 de soiuri de pește... Ca și salata de mirandoze.

EMANUEL : (care a mâncat cu poftă) Mă gândesc să fi avut mâncarea asta când eram în apartamentul de lux al senioritei Proprietărese, lihniți de foame.

NADIA : (privește gânditoare înaintea ei) De câte ori după zile de foame când eram în apartamentul de lux al senioritei, visam noaptea mese îmbelșugate. Mâncam în vis până mă săturam și dimineața mă sculam sătulă. (se apucă să mănânce mai departe)

BOBY : Miliardari, miliardari, dar mâncăm ca niște spartți, care nu am mâncat de-o săptămână. (toți mănâncă de parcă n-au mâncat de câteva zile)

EMANUEL : (arătând către proprietăreasă) Dumneaei este de vină, pentru că a gătit mâncăruri atât de bune și de alese că nu te mai poți opri din mâncat. (ironic) Pentru asta ar trebui să-i dai senioritei Proprietăresei Hotelului, vreo două sute de pupici, dragă Bobby.

PROPRIETĂREASA : (mănâncă și ea stând în picioare). Așa ar trebui. (Are grijă ca atunci când se golesc paharele să le umple) Haideți, mâncați, mâncați, dragilor, că totul a fost gătită cu dragoste...Și cu artă.

BOBY : (tresare deodată. Proprietăresei) Ia stai așa...Adică pentru miliardarii ăia care habar nu aveai cine sunt...ai gătit cu dragoste ?

EMANUEL : (bătându-se pe burtă) Eu m-am săturat. Am mâncat ca un spart. Toarnă-mi, prea nobilă proprietărească, din vinul acest de coacăze Barbados. Mă înnebunesc după el.

PROPRIETĂREASA : Imediat, domnule Emanuel.

NADIA : (râzând) Eu nu mai pot, mă ridic de la masă. Dacă mai stau mănânc tot...și o să pleznesc. (se ridică de la masă. În fundal auzim țipetele pescărușilor, iar din arborii ornamentali vin cântecelele păsărilor)

BOBY : Eu vreau vin de Porto, acesta este vinul meu preferat, iubită Proprietăreasă. Noi, băieții, o dăm pe vin... Toarnă-mi te rog din sticla aceea.

EMANUEL : Eu zic că cineva vrea să ne omoare cu mâncare, din care nu te mai oprești să mănânci . (în momentul acesta dinspre bar se aude telefonul sunând)

PROPRIETĂREASA : Haideți, dragilor, mâncați, mâncați, că până acum mai mult mi-ați lăudat mâncărurile. (se întoarce) A sunat telefonul. O să revin repede, voi continuați să mâncați...(se îndreaptă către bar)

EMANUEL (se bate cu palmele peste burtă) Gata, eu nu mai pot. Mă dau bătut...Dacă mai rămân la masă o să plesnesc...Mai bine mă ridic. (se ridică de la masă, ia chitara, trage un fotoliu mai departe și ciupește visător de câteva ori corzile.

BOBY : (satisfăcut) Gata, nici eu nu mai pot. Totul a fost atât de fain, că numai regii cred că mănâncă așa ceva. Sunt atât de plin încât îmi vine să mă întind pe gazonul acesta minunat. (se întinde pe gazon cu mâinile sub cap. De foarte de departe ni se pare că auzim o melodie plină de melancolie, inefabilă, languroasă, apoi cântecele păsărilor flamingo. Din apropiere auzim cântecele păsărilor din coliviile agățate în arborii ornamentali. Apoi țipetele pescărușilor)

EMANUEL : (fredonează încet)

În noaptea aceea minunată

Scăldată în lumina lunii beată

Sub balconul tău, iubito

Îți cântam această serenadă

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani !

BOBY : (tare, mângâindu-se pe burtă) Auzi, dragă Nadia și dragă Emanuel...Oare o fi adevărat că noi ne găsim pe insula aceasta mirifică...? (mică pauză) Eu tot cred că este un vis... din care nu mi-aș mai dori să mă trezesc niciodată.

EMANUEL : (are pe chip o expresie de nostalgie. Nu l-a auzit pe Emanuel)

Ascultă iubito ascultă

Cum inima îmi bate nebunește

Și dragostea în sufletul meu

Cum crește nebună și cum înflorește

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...

O vino, iubito, vino la geam
Și fă-mi măcar un semn de iubire
Nebun, nebun sunt de dragostea ta,
Și niciodată n-o să mai pot să-mi vin în fire

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...

Nadia și Bobby ascultă atenți. O auzim pe Nadia cum oftează

NADIA : (își șterge o lacrimă) Mulțumesc, Doamne. Mulțumesc, Maica Domnului...Mulțumesc că suntem în viață... Mulțumesc că ne-ai mai adunat o dată la un loc...

SCENA a VIII-a

Aceiași

Dinspre bar o vedem pe Proprietăreașă venind fericită...A ajuns în spatele lui Bobby, care a rămas întins pe gazon, visător, privind cerul cu mâinile sub cap. Auzind cântecul lui Emanuel se oprește și ascultă. Pe chip i se citește emoția)

PROPRIETĂREASA : (cu chipul luminat) Foarte frumos, domnule Emanuel, minunat, aproape că mi-au dat lacrimile. Dumneata, domnule Emanuel, trebuia să te faci artist, cântăreț. Nu bancher.

NADIA : (oftează) Dar Emanuel chiar este un artist...Și încă un mare artist.

BOBY : (ironic) Un artist în felul lui...În felul cum o minte pe Nadia că o iubește...De aceea știe bine cum să te mintă, Nadia...

EMANUEL : Așa cum o minți tu de fapt...care o iubești pe seniorita, Proprietăreasa hotelului...Crezi că nu am văzut că între voi e o legătură...trainică, profundă. Care durează de...

PROPRIETĂREASA : (fericită, vorbește repede) Dragilor, vă aduc o veste foarte bună.. Am vorbit cu Omul de legătură al Proprietarului Insulei...Care din câte știu are mai multe insule, proprietate personală... Prin care primesc ordinele și dispozițiile.

EMANUEL : (foarte curios) Așa, și ce ți-a spus omul acela, seniorita ? Ne izgonește sau nu ?

PROPRIETĂREASA : (bucuroasă, se precipită) O, nu, dragilor...Dimpotrivă, m-a întrebat dacă au sosit distinșii oaspeți miliardari...Și eu i-am spus că au sosit... M-a întrebat apoi dacă le-am pregătit o masă fastuoasă, ca la niște miliardari...Și eu le-am spus că le-am pregătit...(gest) o masă extraordinară, încărcate, ca la niște regi...Aici Omul de legătură al Proprietarul insulei a râs satisfăcut...Se vede că s-a bucurat. Apoi m-a întrebat dacă au mâncat cu poftă și dacă se simt bine...Le-am spus că au mâncat cu o poftă extraordinară, că s-au ghiftuit bine, pentru că gustările pregătite de mine au fost grozave...Apoi mi-a spus să am grijă de ei în continuare să se simtă cât mai bine...

EMANUEL : (ironic) I-auzi. Să te văd eu pe unde scoți cămașa, seniorita, când or să aterizeze chiar aici pe terasă miliardarii ăia care ar fi trebuit să vină și n-au mai venit...Și am venit noi în locul lor.

BOBY : (se ridică într-un cot) Da, de ce, dragă Emanuel ? Noi toți cei de față suntem miliardari. Eu sunt miliardar, tu ești miliardară, seniora Proprietăreasă o dată ce este proprietara hotelului și a restaurantului acesta care face mai mult de câteva miliarde de pesetas, sau chiar de dolari...este miliardară. Nadia este și ea miliardară.

NADIA : Nu sunt încă, dragule...Este adevărat că am deschis mai multe expoziții de pictură și în mai toate marile orașe, și că mi-am deschis un Salon de modă, de dizain, care a început să aducă și el bani, dar încă nu am făcut miliardul...

EMANUEL : Cum așa ?

NADIA : Uite așa... Pe mine nu m-au interesat în viață banii... Ci arta, creația...iubirea.

EMANUEL : Și cât ți-ar mai trebui să faci miliardul ?

NADIA : Cinici mii de pesetas sau 24 de mii de mii de dolari...

EMANUEL : Din clipa aceasta ești miliardară, dragă Nadia. Toți banii din geanta aceasta ți-i dăruiesc, sunt ai tăi. (ia geanta și i-o pune în față) Așa că, te rog seniorita, dacă te mai sună domnul acela, Proprietarul insulei, să-i spui că toți suntem miliardari.

NADIA : (emoționată, și stânjenită) Emanuel, dar nu pot să primesc...atâția bani. Și așa am primit prea mult...Și apoi destinul, de fapt Dumnezeu și Maica Domnului, mi-au dăruit foarte mult...Ști bine că nu sunt o femeie lacomă..Interesată de avere. Și că tot ce am avut am împărțit cu voi, am împărțit cu prietenii mei, pictorii.... Eu am nevoie să pictez, de inspirație, de iubire.

BOBY : (râde ironic) Tu nu vezi Nadia că dumnealui dorește un pupic...de la tine. De fapt îl cerșește.. sau mai bine zis îl cumpără...cu geanta aia doldora de bani.

PROPRIETĂREASA : Dar e firesc să-i dea un pupic dacă se iubesc, dragă Bobby... Așa cum și eu îmi doresc nu un pupic, ci o sută de la tine... Îți mai aduci aminte...?

EMANUEL : Nu, Bobi, nu doresc nici un pupic...Nici să îmi dea nici să îi dau...Rămâi pe locul tău, Nadia. Toți banii din geanta aceea sunt ai tăi.

NADIA : Mulțumesc, Emanuel, dar nu pot să primesc...Dumnezeu mi-a dăruit și așa prea mult....(se aud cântecele melancolice ale păsărilor flamengo)

PROPRIETĂREASA : Și mai am o veste bună... Omul de legătură al Proprietarului Insulei mi-a spus că sunteți invitații lui o lună de zile. O lună de zile să vă întind în fiecare zi mese îmbelșugate, ca să vă simțiți cât mai bine, să stăm la taclale, să facem plimbări pe insulă...Să ne plimbăm pe mare cu iahtul...

EMANUEL : (se ridică din fotoliu, îi mai pune încă o dată Nadiei geanta cu bani în față, apoi se întoarce și se așează în fotoliul lui) Și acum aș vrea să ascultați una din compozițiile care îmi plac teribil.

BOBY : Poate că domnul acesta, Proprietarul insulei, dorește și el niște pupici...De aceea este așa de generos cu noi.

PROPRIETĂREASA : Eu i-aș dărui și o mie de pupici, numai să...

NADIA : Eu zic să îl ascultăm pe Emanuel, să ne bucurăm de compoziția lui...Boby, te rog să nu mai fii răutăcios...

PROPRIETĂREASA : (bucuroasă) Da, da, și eu vreau să-l ascultăm pe domnul Emanuel...Sunt convinsă că...

EMANUEL : (ciupește corzile chitarei, apoi încep să cânte privind undeva departe, în trecut)

Visătoare plângea seara

Până dincolo de mare,

Visătoare plângea marea

Visătoare

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...

Visător plângea străinul

Lângă țărmul ei de dor

Visător murise țărmul

Visător

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...

Visători coraliu mării

Au iubit de-atâtea ori

Visători îi bate marea

Visători ! (toți se uită la Emanuel ca vrăjiți. Se citește pe chipul lor fericirea amestecată cu nostalgia)

PROPRIETĂREASA : (își șterge o lacrimă, suspină) Nu știi de ce îmi vine să plâng.

EMANUEL : Pentru că ești îndrăgostită seniorita, de preafrumosul fost mare fotbalist Bobby II

BOBY : (melancolic) Cântecul acesta este cu adevărat extraordinar.. Și mie mi-a mers la inimă... Ești un mare artist, prietene. Tu cântăreț trebuia să te faci, nu bancher. (Nadiei) Emanuel chiar merită, dragă Nadia, un pupic.. Dar pe obrazul drept, ai grijă. Să nu încurci obrazul.

NADIA : Ce un pupic, merită doi pupici (Vine și îl sărută pe obrazul drept de două ori pe Emanuel).

PROPRIETĂREASA : Mai cântă-ne un cântec, domnule Emanuel...Ne-a mers la inimă.

EMANUEL : Cu mare plăcere o să vă mai cânt... Dar până atunci am la voi o rugăminte...

NADIA : (i-a căzut fisa. Are o iluminare) Stai așa că mi-a căzut fisa. Acum nu trebuie să te mai temi, seniora. Păi noi suntem miliardarii care trebuiau să fim aici, invitați de Proprietarul Insulei... Păi nu am fost noi invitați, cu mai mult timp înainte ni s-a spus că suntem invitați pe insula... Nu am fost adusă eu cu elicopterul ? Emanuel nu a fost adus cu un iaht, Bobby nu a fost adus cu elicopterul ?

EMANUEL : (ca și cum i-ar fi picat și lui fisa) Chiar așa... Păi n-am fost și eu invitat și adus de un domn care s-a îngrijit tot timpul de mine cu iahtul...Așa mi s-a spus, că sunt invitat și că voi fi adus cu iahtul...

BOBY : Iar eu am fost adus tot cu elicopterul ca tine Nadia... Acum mi-a picat și mie fisa...(către Proprietăreasă) Deci nu ai de ce să te mai temi, dragă seniora...Noi suntem cei care trebuia să venim...Așa că pe noi va trebui să ne ospătezi o lună de zile.

PROPRIETĂREASA : (își dă o palmă peste frunte) Uite, vezi... Dacă nu mi-ați spus că ați fost invitați ? O la, la, ce fericită sunt...(fericită își duce palma la inimă) Acum mi s-a luat o piatră de pe inimă. Ei aflați, dragilor, că în luna aceasta o să vă țin regește, ca pe palme.

EMANUEL : Vezi să nu ne iei la palme...

PROPRIETĂREASA : Ei aflați, dragilor, că o să mâncați la bunătăți ce n-au mâncat nici regii, nici împărații.

BOBY : (privește înaintea lui gânditor) Așa este, am fost invitați...Dar cum pot eu, un om inteligent, să îmi explic miracolul acesta: Că un necunoscut, care este Proprietarul acestei insule, mă invită pe mine, care sunt un simplu Proprietar de club de fotbal, adică ne invită pe noi, să petrecem pe insula lui trăind regește o lună de zile...? (Mică pauză) Cine e prostul acela care să arunce atâția bani pe noi, și de ce ? Asta este întrebarea.

PROPRIETĂREASA : (se lovește cu palma peste funte) Aoleu, uita-m-ar moartea) Am uitat să vă spun că Omul de legătură m-a întrebat câți au venit. Trei i-am spus eu. Trebuiau să vină patru, mi-a spus el... Cred că o să sosească mai târziu...

BOBY : (își continuă raționamentul) În afara faptului că este un nebun, care

EMANUEL : (uitându-se la Bobby și la Nadia) Tot ce este posibil. Ba chiar mi se pare foarte logic.

BOBY : (îngrijorat) Nu era destul mister, mai trebuia să vină și ăsta, al patrulea. Cine o fi.

NADIA : (gândindu-se) Poate că este chiar Proprietarul Insulei, marele Magnat care vrea să facă afaceri cu noi.

EMANUEL : (misterios) Așa e...V-am spus eu că după ce că suntem în plin mister, misterul se adâncește din ce în ce mai mult

BOBY : (ironic) Ba eu zic că o să fie chiar Sfântul Petru în persoană...Am auzit că înainte avea obiceiul să coboare pe pământ.

EMANUEL : Eu zic că o să fie Papa, fac prinsoare cu tine pe ce vrei.

PROPRIETĂREASA : (radiind) Oricine o fi eu sunt fericită.

EMANUEL : Seniorita, care ești mama noastră acum, te rog să ne umpli paharele, căci vreau să fac un toast. Și mi s-a uscat gâtul.

PROPRIETĂREASA : (se execută cu mare plăcere) Imediat, dragilor, imediat (le umple paharele, fiecăruia cu băutura preferată). V-am spus că o lună o să vă țin ca-n palme.

NADIA : (se ridică în picioare cu paharul în mână) Dragi prieteni...Vă mulțumesc din suflet, la toți și fiecăruia ! Ție, dragă Emanuel, ție, dragă Bobby, ție, nobilă seniorita, și...Directorului Biroului central de voiaje, care ne-a ajutat să evadăm din orașul închisoare cu avionul. (ridicând paharul) Fie ca în lumea aceasta să nu mai există niciodată război. (toți aplaudă) Să existe numai iubire și pace !

BOBY : (cântând pe nas ca popii) Amiiiiin, aleluia ! Binecuvântează Doamne pe robii tăi aici de față, și adu pacea pe pământ !

NADIA : Aflați că pentru mine orașul acela a fost și rămâne Orașul destinului. Iar zilele petrecute în orașul Destinului, în apartamentul de lux, cum îi spuneam noi, uitându-mă în urmă mi se par cele mai frumoase zile din viața mea.

EMANUEL: (o privește uluit). Parcă mai înainte spuneai altceva. Orașul acela în care șuierau obuzele, gloanțele și șrapnelele pe lângă noi ? Zilele acestea când eram leșinați de foame ?

BOBY : Zilele acelea când eram lihniți de foame, când căutam mucuri de țigări pe străzi...Când mergem zi de zi în port în speranța că vom găsi ceva de lucru ? Hm.

EMANUEL : Când eu și Bobby băteam pe la porțile oamenilor, doar, doar o să găsim de lucru să ne dea cineva o bucată de pâine...Vă mai aduceți aminte când am adus câțiva cartofi ce sărbătoare a fost ?

BOBY : Iar tu, Nadia, ai gătit cea mai delicioasă mâncare din cartofii aceia...

NADIA : (are o lumină tragică pe chip. Oftează) Da, acu am realizat. Zilele acelea sunt cele mai frumoase, cele mai dense, cele mai umane din viața mea. Nicicând de atunci nu am mai trăit clipe atât de grele, de frumoase și de profunde..

EMANUEL : (pe gânduri) Știi că...

BOBY : (îngrijorat, semn la tâmplă) Să nu te fi...dilit, Nadia

NADIA : (cu o nuanță tragică în glas, prelungind cuvintele) Dragii mei, (privește uimită în jur) totul este atât de frumos, toată această întâmplare este atât de ireală, totul este atât de fantastic, încât spuneți și voi...dacă nu crezi că totul este un vis. Că ți-a luat-o mintea razna ?

EMANUEL : (are o idee, deodată) Ce ar fi să fim drogați...Să ne fi pus cineva droguri în mâncare și să ne fi sugestionat... Și acum să ne aflăm sub influența drogului...

NADIA : (îngrijorată, deodată) Exact, este o idee...Vă rog să mă credeți mie mi se face și frică...Atâta bogăție, atât fast, atâta lux, peisajul acesta de vis...Apoi, faptul că nu ne-am văzut de șapte ani, și deodată suntem invitați pe o insulă mirifică. Și ne trezim toți împreună ? (îi privește îngrijorată) Spunteți și voi dacă nu este ciudat ?

EMANUEL : (cu un surâs în colțul gurii) Și pe deasupra e și total illogic...

BOBY : (a devenit și el îngrijorat) Exact...Dacă suntem cobaii...într-un experiment...? Paranormal ? Am citit că Armata americană, CIA, și rușii, fac experimente de felul acesta, cu senzitivi care văd la distanță, cu teleportări, cu tehnici de manipulare a minții umane...

PROPRIETĂREASA : (care a ascultat speriată, cu mâna la gură) Doamne, ferește, dragule...Doamne ferește. Dă-ți cu palma peste gură.

EMANUEL : (părând îngrijorat) Și eu cred la fel.

NADIA : (îngrijorată. În aer se simte o tensiune) Ca să ieșim din situația aceasta...eu vă propun.

EMANUEL : Eu sunt absolut convins că noi am fost atrași într-o cursă...

PROPRIETĂREASA : (îngrozită, își duce mâna la gură) Doamne ferește...

BOBY : (îngrijorat) Da, e foarte ciudat...S-ar putea să fi fost atrași într-o cursă...Să fim cobai într-un experiment.

EMANUEL : O să vedeți dacă nu o să ne găsim peste câteva zile în aceeași situație în care ne-am găsit atunci...În timpul războiului, al blocadei...Când ne-am trezit prizonieri într-o situație limită.

BOBY : Prizonieri într-o insulă. Că și aceea era o insulă din care nu puteai să evadezi ca și asta. Pentru că orașul acela nenorocit, bombardat din toate părțile, în care gloanțele, obuzele și șrapnelele îți treceau pe la ureche, devenise de fapt o insulă a morții. O Insulă în care eram prizonieri și nu puteam evada.

NADIA : Acum sunt mai convinsă decât oricând că ne găsim într-o situație...ireală. (un elicopter survolează la mare înălțime insula)

BOBY : (privind în sus) Ne supraveghează...(se ridică în picioare, cu mâna la ochi urmărind elicopterul) Este clar, suntem cobai într-un experiment.

NADIA : (gândindu-se) Eu cred că este altceva... Vă mai aduceți aminte...?

PROPRIETĂREASA : (are o iluminare) Dragilor, voi ați băut prea mult.. Cum adică ne găsim într-o irealitate ?

EMANUEL : (deloc îngrijorat) Da, ne găsim într-o...irealitate. Ori dumneata signora nu ai auzit cuvântul acesta ? (silabisind, apăsător) Ne găsim într-o irealitate. Dacă insula aceasta este o fata Morgana ?

PROPRIETĂREASA : (îl privește sașiu) Ce fată visezi, domnule Emanuel. Unde vezi dumneata o fată, pe care o cheamă și Morgana !

NADIA : (își amintește) Da, ca atunci când am mâncat tot tubul cu aspirine...Vă aduceți aminte...? Eram toți trei, toți morți de foame, nemâncați de trei zile...Am găsit din întâmplare în apartamentul de lux al senioritei Proprietărese un tub cu aspirine pe care l-am mâncat pe tot.

BOBY : (meditativ) Da, îmi aduc aminte...La început am simțit o căldură dulce cum ne cuprinde...Apoi...apoi am văzut cum ne joacă în fața ochilor căldura, și am zărit o Insulă, un tărâm nespuns de frumos...Și cu toții ne-am dorit să ajungem pe insula aceea...

NADIA : Exact, îți aduci aminte, Emanuel...? Vedeam cu toții în fața ochilor, în depărtare o insulă mirifică... În care cu toții doream să ajungem, să...

EMANUEL : Așa este, îmi aduc perfect de bine aminte...Iar acum am ajuns pe insula aceea pe care am visat-o atunci...

BOBY : (se gândește, trist, ca pentru el) Da, asta trebuie să fie...

NADIA : (gânditoare, tristă) Să nu fi ieșit din visul acela, oare ?...

PROPRIETĂREASA : (impacientată, îngrijorată, se agită) Dragilor, veniți-vă în fire...Coborâți cu picioarele pe pământ.

EMANUEL : Dacă ești așa grozavă, adu-ne dumneata cu picioarele pe pământ. Și promitem să îți fim recunoscători...Sau ne-ai pus dumneata ceva în mâncare, cine știe ce droguri...Și noi visăm că ne aflăm... pe Insula Paștelui. Pe insula lui Sfântul Petru...în Eden.

PROPRIETĂREASA : (îngrijorată) Dragilor, ați băut prea mult...Și acum ați luat-o razna...Asta este ! Păi cum să ne găsim noi în irealitate...Păi dacă ne-am găsi în irealitate înseamnă că insula asta nu ar exista. Și nu ar exista nici Hotelul și restaurantul, care sunt proprietatea mea de cinci ani de zile.

BOBY : (pus pe cerată) Cine ți-a dat ție, signora Hotelul ? Ai acte pe el...? Arată-ne actele și te credem.

PROPRIETĂREASA : Păi cum să n-am acte, Doamne ferește...Sunt toate în regulă, cu ștampilă de la notar. Ce tot vorbiți ? Lasă că vă aduc eu cu picioarele pe pământ. Vă iau sticlele cu vin și coniacul, și vă fac niște cafele tari ca să vă treziți...Imediat vă treziți. Și apoi vă arăt și actele. (se apucă și ia sticlele de pe masă și se îndreaptă cu ele către bar, de unde se întoarce cu un termos cu cafea)

NADIA : Eu am o idee...Stăm la cafea...Și în timp ce stăm la cafea povestește fiecare ce a făcut după ce ne-am despărțit...După ce am reușit să evadăm cu avionul acela, care parcă era o căruță... Suflat vântul prin el din toate părțile.

PROPRIETĂREASA : (a turnat în cești și acum le dă fiecăruia câte o ceașcă) Hai, beți dragilor... Stăm cu toții la o cafea...și povestim. Că de când îmi era mie dor să stau la taclale cu voi...

SCENA a IX-a

Aceiași.. În continuare...

BOBY : De acord...E cea mai bună idee...Acum că suntem ghiftuiți, într-o stare plăcută de euforie de la vinul minunat...(o privește cu drag) cu care ne-a servit seniora... (Manuel a luat chitara pe genunchi, ciupește în surdină coardele născându-se o melodie plină de pace și de aduceri aminte)

NADIA : (care a gustat din cafea) Mmm, cafeaua este grozavă, draga mea...Privindu-i pe bărbați) Încep eu prima.

PROPRIETĂREASA : (se așează cu ceașca de cafea în mână pe un fotoliu) Ce plăcut este să stai cu prietenii la o cafea la taclale, la amintiri...Și să privești marea...Și munții aceștia împodobiți cu tot felul de arbori tropicali.

NADIA : (soarbe din când în când din cafea. Visătoare) M-am născut în orașul La Cruz, într-o familie de artiști. Tatăl meu era pictor, un pictor foarte talentat, și preda desenul la o Școală din localitate. Visul lui a fost să ajungă la Paris, să expună fie și într-o expoziție de la periferia Parisului...De mâna a doua sau a șaptea...Mama mea era profesoară, și scria poezii. Nu a apucat niciodată să-și publice volumul de poezii (povestește rar, privind înainte, ca și cum ar fi acolo în copilărie). Am urmat

Institutul de Belle Arte din Rio...Ca să trăiesc am predat la un Colegiu desenul. Între timp pictam și chiar am reușit să îmi deschis o expoziție...Într-o zi am văzut într-un ziar un Anunț... de Afișe. (chipul i s-a înduioșat vizibil) Parcă îl văd, cu litere mari, înclinate. Am hotărât să particip la acest concurs, pe care l-am câștigat. Când am venit în Orașul destinului meu...eu venisem de fapt ca să-mi ridic Premiul. Care a fost destul de important.

EMANUEL : Premiul acela a fost de fapt o capcană pe care ți-a întins-o destinul.

BOBY : (ușor furios) Adică în orașul acela infect, unde am devenit prizonieri, pentru că niște nebuni se luptau într-un război care era al nimănui. Unde se trăgea din toate părțile, și ne șuierau șrapnelele pe la ureche. Unde am suferit de foame, am trăit cea mai groaznică umilință...Acela numești tu orașul destinului !?

NADIA : (emoționată, cuprinsă de vraja aducerii aminte) Da, dragii mei...Acela a fost orașul Destinului meu. Și nu numai al meu, ci și al destinului vostru...El ne-a schimbat la toți destinul.

EMANUEL : (o ascultă și o privește ciupind corzile chitarei. Face un semn ca și cum Nadia ar fi dusă) Fiu, fiu...

PROPRIETĂREASA : Nadia spune adevărul, dragilor. Într-adevăr, acela a fost orașul destinului meu. Și al destinului vostru...A fost, dacă vreți, o încercare pe care ne-a trimis-o Fecioara. Ca să ne adune la un loc, să ne salveze, să ne facă fericiți. Ce știți voi.

BOBY : (resemnat) În sfârșit...credeți ce vreți...

PROPRIETĂREASA : Adu-ți aminte ce-a fost între noi, Bobby...Și ai să te convingi singur că acesta este Adevărul.

EMANUEL : (mângâind corzile chitarei) Ce-a fost între vîo, Bobby ?

BOBY : (ofuscat) Nu vă privește pe voi.

PROPRIETĂREASA : (luată de starea de emoție) A fost ceva foarte frumos, domnule Emanuel, dacă vrei să știi.. Dar nu vă pot spune.

EMANUEL : (o privește tot timpul intens) Continuă, Nadia...

NADIA : Așa că am venit fericită în orașul destinului să-mi ridic Premiul pe care îl câștigasem la Concursul de Afișe. Am primit Premiul, și am zis să mai rămân câteva zile în oraș, să fac schițe... Când deodată a început războiul. Trăgeau ca nebunii și ai lor și ai noștri din toate părțile...Cădeau proiectilele unde se nimerea...Doamne, câți oameni nevinovați au murit atunci...(Nadia își șterge o lacrimă. Auzim țipetele tragice ale pescărușilor) Mai ales Oamenii lui Alvarez trăgeau fără milă.

BOBY : Trăgeau și ai lor și ai noștri...nenorociți.

NADIA : Văzând că orașul este bombardat și că puteam muri am alergat la Biroul central de voiaje, unde sărmanul Director se ascunsese de frică sub birou.

EMANUEL : (ciupind corzile chitarei, o privește cu dragoste pe Nadia) Confirm. Dar era și firesc... Cui nu-i e teamă când aude obuzele explodând și mitralierele tocând.

NADIA : Aici s-a întâmplat clipa astrală (mică pauză, își șterge o lacrimă, cântecele păsărilor flamenco se aud foarte tare) Aici, la Biroul central de voiaj am întâlnit doi băieți, pe Boby II, cel mai mare fotbalist din echipa Europei. Și ca să vezi ce înseamnă ironia istoriei, înainte de a intra în Agenția de voiaj pe ușă am văzut lipit chiar Afișul cu care câștigasem concursul.

BOBY : Chiar așa era. Eram unul dintre cei mai mari fotbaliști din Europa. Asta n-o poate pune nimeni la îndoială. Cu echipa mea am câștigat de trei ori Cupa Europei

EMANUEL : Vrei să spui o singură dată, pentru că de două ori ați fost bătuți în finală...

BOBY : (nemulțumit) Mă rog, dar tot se cheamă că eram una dintre cele mai mari echipe ale Europei

NADIA : (nu-i bagă în seamă) Și pe marele bancher Manuel B Manuel, într-un costum stilat, impecabil, cu pardesiu făcut la marile firme. Cu o geantă mare plină cu cecuri în alb.

EMANUEL : Și era adevărat, dragă Nadia, nu poți să spui că nu era adevărat. Ați văzut, aveam genata plină cu cecuri care valorau milioane de pesetas și de dolari.

BOBY : Cu geanta plină cu cecuri false...Care până la urmă nu au fost bune de nimic...Nu puteai să cumperi o pâine cu ele.

EMANUEL : (supărat, nervos) Te rog să nu fii măgar.

PROPRIETĂREASA : Să știți că asta, când am auzit că e bancher, m-a făcut să vă iau în gazdă, altfel nu v-ași fi luat... Așa că trebuie să-i mulțumim cu toții domnului Emanuel.

NADIA : Dacă Emanuel era îmbrăcat impecabil, ca un adevărat bancher, săracul Boby era ca vai de el, avea piciorul în ghips, abia putea să meargă.

BOBY : Tocmai fugisem din spital. Mă cotonogise nenorocitul ăla de portar... Că din cauza lui n-am putut să plec cu echipa. Și am rămas...

NADIA : (zâmbește amar) Și unde mai pui că amândoi se dădeau mari. Unul că este mare bancher, celălalt că este marele fotbalist al Europei.

BOBI ȘI EMANUEL : (amândoi deodată) Și nu era așa ?

NADIA : Astăzi îmi vine și să râd, pentru că mi-am dat seama că amândoi erați niște adolescenți infatuați și nematurizați...Care-l băteați la cap pe sărmanul Director al Biroului de voiaj ce stătea mai mult ascuns pe sub birou.

EMANUEL : (ironic) Și acum chiar crezi că ne-am maturizat...?

BOBY : Eu da, tu nu.

EMANUEL : (ironic) Se vede...

PROPRIETĂREASA : Eu depun mărturie că Bobby s-a maturizat...De fapt amândoi s-au maturizat. Sunt acum oameni de faceri, miliardari.

NADIA : (zâmbește cald) Eu zic că nu...Au rămas aceiași adolescenți... nematurizați. Poate de aceea îi și iubesc pe amândoi atât de mult.

BOBY : Pe Emanuel mai mult și nu e corect...Cred că unde ți-a dat geanta cu cele cinci miliarde...(cu răutate) Pentru asta ar trebui să-l și săruți. Dar eu îți pot dăruia mult mai mult...

NADIA : Ia să vă dăruiesc eu fiecăruia cât un sărut...(îi sărută, întâi pe Emanuel, că este mai aproape) ca să vă împac.

EMANUEL : Mulțumesc. Mă bucur că nu ai greșit obrazul.

BOBY : Eu am o propunere, dragă Emanuel. Tot zici tu că ești miliardar, ce ar fi să ne împărți la toți în mod egal banii pe care îi ai în genata pe care Nadia nu vrea să-i primească ?

EMANUEL : (dă din umeri) Foarte bine. Nu am nimic împotriva, sunt ai Nadiei. (un alt elicopter trece pe deasupra insulei)

BOBY : Mai ales că eu aș vrea să cumpăr câțiva jucători noi pentru echipa mea...

NADIA : (fericită , surâde) Cu mare drag...Așa cum am împărțit în perioada aceea ca frații fiecare bucată de pâine, sau fiecare cartof, așa vom împărții și banii din geanta aceasta.

BOBY : Povestește mai departe, dragă Nadia. Treci peste perioada cât am fost prizonieri în orașul acela infect, al groazei, din care nu aveai cum să ieși, că nu circula nimic. Nici nu vreau să-mi amintesc. Vreau să povestești ce ai trăit după ce am reușit să evadăm din infernul acela.

PROPRIETĂREASA : (ca și cum s-ar rățoi la el) De ce să nu povestească, ce am trăit noi împreună...Să spună cât de omenoasă am fost cu voi...Că vă aduceam mâncare în fiecare zi.

EMANUEL : (o atenționează) Seniorita, dar asta după ce ai adus polițaiul în apartamentul nostru de lux...să ne dai afară. N-am uitat.

BOBY : În care Nadia ne spăla cămășile, că ajunsese de puțeau hainele pe noi...Deși mie nu îmi păsa...

PROPRIETĂREASA : (dezamăgită, recunoaște) Da, așa este... După ce a venit polițaiul mi-ați devenit deodată foarte dragi.

EMANUEL : (ciupește corzile chitarei, fredonând o melodie tristă) Povestește Nadia mai departe...Să nu uităm ciorba extraordinară de cartofii aduși de mine gătită de Nadia.

BOBY : Pentru care ar trebui să-i dăm fiecare câte un pupic..Bineînțeles fiecare pe obrazul lui.

PROPRIETĂREASA : Dar nu crezi, dragă Bobby că merit și eu niște pupici, pentru tot ce am făcut pentru voi ?

EMANUEL : (generos) O, cum să nu seniora, neapărat...Trebuie, Bobby, n-am ce să-ți fac.

BOBY : S-o ascultăm pe Nadia... Spune, Nadia mai departe.

PROPRIETĂREASA : (privește în larg, se sperie deodată) Vai, Doamne, ce grozăvie.

TOȚI : (tresar speriați) Ce s-a întâmplat ?

PROPRIETĂREASA : (speriată, arată cu mâna către larg) Pri priviți și voi... Ma marea este albă...Niciodată n-am văzut-o așa. (toți se întorc cu fața către mare automat. Pentru un moment lung privesc uluiți)

BOBY : Ba e de un albastru spălăcit...în nici un caz albă.

EMANUEL : Ba este de un vernil deschis, cald...și are ceva straniu în ea.

NADIA : Ba e așa cum trebuie să fie de un verde negru, bătând înspre violet (tare) Mă lăsați să povestesc mai depărate, sau nu ?

BOBY : Te rog, Nadia...

EMANUEL : Dar după ce seniorita ne mai servește cu un rând de vin...Din cel care bem noi, Bobby. (mică pauză) Altfel n-o să vă mai cânt..

BOBY : (o privește , apoi oftează) Te rog, seniora... dacă mă iubești...

EMANUEL : Altfel, să povesti așa, cu un pahar de vin în mână...pe uscat..nu merge..

PROPRIETĂREASA : (oftează, se ridică și pornește către bar) Bine, hai s-o fac și pe asta (se întoarce). Dar asta pentru că mă iubești, Bobby. (își continuă mersul)

EMANUEL : (ciupind corzile chitarei) Ah, ce scorpie fost femeia asta... Câte zile ne-a mâncat.

BOBY : Pardon, dragă Emanuel...Asta a fost până când a venit polițaiul... După aceeaaaa... După aceea a fost numai miere și zahăr...Parcă ar fi fost mama noastră...Mama răniților... Spune și tu, Nadia, dacă nu a fost așa ?

BOBY : (oftează, îi privește cu dragoste) Așa a fost...Deodată a devenit sora, mama noastră cea bună.

EMANUEL : (își țuguiază buzele) Uite, eu asta nu am înțeles...Și chiar sunt curios. De ce și-a schimbat femeia asta deodată atitudinea față de noi ? Și din scorpie a devenit ca o mamă. Chiar o s-o întreb.

BOBY : (a tresărit, puțin îngrijorat) Te rog să n-o întrebi...Altfel o să-ți pară rău...La amândoi o să vă pară rău...(deodată în depărtare se aud bubuituri de tun, la început stins, încet, apoi din ce în ce mai tare, ca să se oprească apoi deodată. Dinspre bar vine fericită, grăbindu-se, Proprietăreasa. Toți au tresărit speriați, întorcând capul către mare)

EMANUEL : (speriat) Ia, ce-a fost asta ? salve de tun.

BOBY : (și mai îngrijorat) Exact, asta au fost... Și un șuierat...

NADIA : (tristă, oftează) Da, asta au fost... Măcar de ne-ar lăsa să ne spunem fiecare povestea vieții noastre...

PROPRIETĂREASA : (a venit cu sticlele și cu o mapă sub braț pe care o pune pe masă. Apoi umple paharele pentru Bobby și pentru Emanuel) Ce este, dragilor, de ce ați rămas așa...?

EMANUEL : (încă îngrijorat) Tunurile... Am auzit salve de tun...

BOBY : (mai speriat) Au fost salve de tun, seniora... Am auzit bine.

PROPRIETĂREASA : (le întinde paharele, întâi lui Bobby) Poftim, dragule, vinul tău preferat de Bordaux, și ție, domnule Emanuel, vinul de coacăze...

NADIA : Vă implor să mă lăsați să vă spun povestea până la capăt.

PROPRIETĂREASA : Vi s-a părut, dragilor... Eu v-am spus că voi vă găsiți pe alt tărâm... în irealitate (le arată mapa) Eu sunt femeie cu picioarele pe pământ, trăiesc în realitate, dragilor. De cinci ani sunt pe insula asta și n-am auzit o bubuitură de tun. Uite v-am adus mapa cu toate actele de la notar în care scrie negru pe alb că Hotelul și restaurantul, și parcul, cu plaja, sunt proprietățile mele...(se bate cu pumnul în piept) Eu trăiesc în realitate, insula, hotelul, plaja, marea, parcul, tot ce vedeți (apăsător) sunt reale. Și sunt ale mele. (în clipa aceasta începe din nou canonada. De data aceasta tunurile se aud mai tare, urmate de niște șuierături prelungi. Toți au înlemnit. Rămân în această poziție un timp, apoi auzim țipetele tragice ale pescărușilor)

SCENA a X-a

Aceiași, în continuare

PROPRIETĂREASA : (s-a mai liniștit, vrea să-i mai liniștească) Nu e nimic, nu vă speriați, dragilor...De cinci ani de când sunt pe Insula aceasta nu s-a întâmplat nimic... Și apoi insula este pustie, nu vine nimeni...

NADIA : Și eu zic că nu e nimic...Poate paza de coastă... Și acum mă lăsați vă rog să termin povestea..

EMANUEL : Da, draga , te ascultăm cu cea mai mare atenție... (Proprietăresei) Dragă mea, mai toarnă-mi un pahar... Abia acum am început să mă simt cel mai bine.

BOBY : Vreau și eu seniora... (Proprietăreasa îi toarnă și lui)

NADIA : (nervoasă începe să povestească) Așa, și cum v-am spus...

EMANUEL : Dă-i un pupic senioritei, Bobby... că te-a servit...

PROPRIETĂREASA : Ar trebui...(îi întinde obrazul lui Bobby, acesta o sărută)

BOBY : Poveste-te mai departe, Nadia...Cine mai vorbește pedeapsă să înconjoare de trei ori insula...

NADIA : Și pentru că eram de acum morți de foame, și nimeni nu ne mai dădea nimic, (către Bobby și Emanuel) voi plecați de dimineața să căutați de lucru în port, să primiți un ban...ca să facem rost de ale gurii...

BOBY : Iar tu ne spălai și ne călcai hainele... și ne ține-ai ca-n...palme.

EMANUEL : Iar eu am și cerșit de câteva ori...și har, Domnului am adus câte ceva...Măcar să nu leșinăm de foame...

NADIA : Și pentru că aveam în față spectrul morții...În ultima clipă ne-a venit ideea, mie și lui Bobby, să mergem să cântăm și să dansăm în taverna lui Lopez. Emanuel a tăiat picioarele pianului hodorogit, dragul de el, l-a luat în spate și așa am mers la taverna lui Lopez, unde Emanuel cânta la pian iar eu cântam și dansam... Și așa am început să adunăm niște bănuți..

BOBY : Ai uitat să spui că eu v-am ajutat să tăiați picioarele pianului și eu eram cel care căram pianul...

EMANUEL : Da, și apoi dispăreai...

BOBY : Mergeam să caut de lucru...(zâmbește misterios) Și chiar am găsit, și am adus bani buni acasă.

NADIA : În scurt timp ni s-a dus vestea în ora că suntem niște artiști grozavi. Și deși gloanțele și șrapnelele șuierau pe la urechile noastre, iar oamenii era foarte săraci, tot mai mulți oameni au început să vină la taverna în care cântam și dansam ca să ne asculte și să ne vadă... Nu mai spun că Emanuel, exersând, a devenit în scurt timp un pianist extraordinar... Același lucru s-a întâmplat și cu mine... Am devenit o dansatoare și o cântăreață extraordinară. A început să-mi placă dansul și mă lăsam fascinată, dusă de ritmurile uneori nebune ale muzicii lui Emanuel.

EMANUEL : (zâmbește visător) Îmi aduc aminte, dansai admirabil, te priveam fascinant în timp ce dansai... (Bobi și Proprietăreasa o privesc foarte atenți. În timp ce Nadia povestește Proprietăreasa se ridică și face două limonade) Ce mai, erai grozavă.

NADIA : Eu eram foarte fericită pentru că vedeam pe chipurile oamenilor căroră nu le păsa că va cădea un obuz drept pe noi, bucurie și fericire. Ascultându-ne cum cântăm și dansăm oamenii uitau de război și de griji și deveneau fericiți, și încrezători, știind singur că războiul blestemat va trece. Și ei vor putea să își continue viața mai departe fericiți, fără frica războiului și a morții. (mai tare, pe chip i se citește fericirea) Atunci mi-am dat seama de puterea extraordinară a artei...(are o lumină stranie pe chip. Tare, privindu-i cu dragoste) Acum mă înțelegeți, dragă Emanuel și dragă Bobby de ce spun eu că perioada aceea a fost cea mai frumoasă din viața mea... (mică pauză, auzim țipetele pescărușilor și cântecelele păsărilor flamengo. Tristă) De atunci niciodată nu am mai putut să fac fericiți atât de mulți oameni, erau cu zecile, cu sutele... Cred că în perioada aceea am făcut fericiți cu arta noastră mii de oameni...Și asta în timp ce obuzele și moartea planau asupra orașului... De aceea acum îmi amintesc cu dragoste de orașul acela și îl iubesc. (se vede că sunt toți emoționați) Pentru aceasta nici nu știți cât de mult vă sunt recunoscătoare și vă iubesc, dragă Emanuel și dragă Bobby

BOBY : (mimează supărarea) Ai spus întâi, dragă Emanuel...Înseamnă că pe el îl iubești mai mult...

NADIA : Doamne, ce copii mari și prostuți puteți să fiți... Nu v-am spus că vă iubesc pe amândoi la fel ! Vă iubesc foarte mult pe amândoi. La fel.

BOBY : Nadia povestește atât de frumos încât...o rog să continue. (Proprietăresei) Seniorita, mai umple-ne paharele încă o dată, mie și lui Emanuel. Asta pentru că a devenit un maestru al pianului.

PROPRIETĂREASA : Imediat, dragule... Aoleu, uita-mar moartea. (o servește pe Nadia) Dragă Nadia, ți-am făcut o limonadă ca aceea. (apoi le umple celor doi paharele cu vinul lor preferat) Povestește, dragă Nadia, mai departe. Eu nu cunoșteam lucrurile acestea.

NADIA : (i se citește bucuria pe chip) Ce mai, în scurt timp am devenit cei mai iubiți oameni din orașul acela, pe care l-am numit al destinului nostru. Pentru că aici am fost eu cea mai fericită. Aici am făcut eu cu Emanuel cei mai mulți oameni fericiți. (apăsă) Acela a fost apogeul vieții noastre. (Emanuel ciupește gânditor corzile chitarei privind-o. Se vede că este emoționat)

BOBY : Și eu eram foarte fericit în timp ce voi cântați și dansați în taverne și în piețe.

PROPRIETĂREASA : Da și eu eram fericită. Chiar foarte fericită

NADIA : (ca și cum ar fi în transă) Apoi a venit dona Marguerita, care avea un restaurant grozav, categoria întâi, și ne-a invitat să cântăm la ea, plătindu-ne de zece ori mai mult decât ne dădea Lopez. Plus că oamenii pentru că erau fericiți, ne aclamau într-una, ne aplaudau și ne dădeau și ei bani. Atunci am cunoscut ce înseamnă fericirea să fii aplaudat, să vezi fericirea pe chipurile oamenilor, pe care tu îi faci fericiți.

BOBY : (visător) Și eu cunosc acea fericire, acea beție a aplauzelor. Când eram aplaudat de un stadion întreg, de zeci de mii de oameni...Și eu cu picioarele asta ale mele am făcut zeci de mii de oameni fericiți...Până când...

NADIA : (care nu l-a auzit) Așa am reușit să strângem zece mii de pesetas. Și, minune, a mai venit și Bobby și ne-a dat și el patru mii de pesetas. Suficienți ca să-l convingem pe Directorul Biroului de voiaj, să meargă la Compania lor, să-l roage pe cel mai bun aviator al lor, să ne scoată din orașul încercuit... Acesta vizând atâtia bani a acceptat pe loc. Și așa se face că într-o noapte înghesuiți în avionul acela în care abia am încăput, pe o noapte cu lună nouă, am evadat din orașul destinului și al iubirii noastre... (îi vine să plângă, își șterge o lacrimă)

EMANUEL : (oftează) Îmi aduc aminte noaptea aceea.. Și luna cu un corn întors în sus.

NADIA : Pentru că nu am dat toți banii Directorului Companiei, când am ajuns pe aeroportul La Tory, am împărțit banii frățește. Apoi a plecat fiecare de unde a venit...(mică pauză)

BOBY : (oftează) Așa este..

NADIA : Eu m-am întors în orașul meu... Mi-am continuat activitate la catedra de desen...Și-n timpul acesta am pictat ca o nebună...Am pus pe pânze tot ceea am trăit noi în zilele acelea care pentru mine au fost cele mai minunate...

EMANUEL : (trist, nostalgic) Și apoi ?

NADIA : Apoi ? Apoi au trecut doi ani ca în vis...Și după doi ani s-a prezentat la noi acasă un domn stilat, cu diplomat, cu cravată la patru ace. Ce mai, se vedea că este din lumea bună. Mi-a spus că mă caută pe mine. Că este trimisul unui mare bancher, căruia i-a murit soția... Și pentru că a auzit că sunt un artist talentat, pentru calitățile mele morale și sufletești, ca să mă pot dezvolta, bancherul îmi dă un Cec în valoare de 100 de milioane de dolari. Nu de pesetas, de dolari. Cu acești bani puteți să mergeți la Paris, mi-a spus, să vă cumpărați un apartament și un atelier de creație. Sau o sală de expoziție, ca să pot la rândul meu să-i ajut pe tinerii artiști să se formeze și să se realizeze. (toți o privesc uluiți, în afară de Emanuel care o privește cu dragoste. S-a lăsat o liniște caldă, auzim numai foșnetul valurilor și țipetele pescărușilor)

BOBY : (trezindu-se la realitate) La fel mi s-a întâmplat și mie...După doi, după ce m-am întors la echipa mea, unde nu am mai fost același mare jucător, pentru că m-a căsăpît nenorocitul acela de portar, care m-a băgat în spital...S-a prezentat acasă la noi un domn stilat, îmbrăcat ca un bancher cum i-ai spus tu...Mi-a spus aceiași poveste cu soția care i-a murit, iar șeful său, Bancherul, în memoria ei dorește să facă acte de caritate...Auzind despre mine că am fost un mare fotbalist, că am fost accidentat. La fel, pentru calitățile mele morale și sufletești, mi-a dat un cec de 100 de milioane de dolari, sugerându-mi să cumpăr Clubul și echipa la care am jucat. Să devin antrenor când nu voi mai putea juca, și la rândul meu să ajut tinerii fotbaliști talentați.

PROPRIETĂREASA : (care a rămas cu gura căscată. Emoționată, își pune palma pe inimă) Extraordinar...Același lucru mi s-a întâmplat și mie.

EMANUEL : (ciupește ușor corzile chitarei. Și pentru că Proprietăreasa nu se regăsește se apucă și cântă el)

Răspunde iubito când strig

În curând se va face târziu

Și va fi un întuneric pe lume

Că no să mai pot niciodată să viu !

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani... (reia pe un ton mai înalt)

Răspunde iubito când strig

În curând se va face târziu

Și va fi un întuneric pe lume

Că no să mai pot niciodată să viu !

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...

PROPRIETĂREASA : (a rămas în extaz) Doamne, ce frumos ați cântat, domnule Emanuel... Neapărat eu zic să vă apucați de compus melodii și de cântat.

EMANUEL : Cea care cânta în acela zile cumplite, când era nebunia de pe lume, în taverne și în piețele mai retrase ale orașului a fost Nadia...Eu mă străduiam să cânt la pian, și o priveam vrăjit, în timp ce ea cânta și dansa...Hai, seniora, acum este rândul dumitale să povestești.

PROPRIETĂREASA : (foarte emoționată, se bate cu palma pe inimă) O, Doamne, acum chiar și eu cred că ne găsim pe un alt tărâm...Că suntem într-o irealitate din care nu aș mai vrea să mă trezesc în veci.

NADIA : (își șterge o lacrimă) De multe ori mi-am spus că aș mai dori să mai re trăiesc acele zile, acele clipe minunate...

BOBY : (speriat) Doamne ferește... Nici nu vreau să mai aud de război... Mă îngrozesc numai când îmi aduc aminte.

PROPRIETĂREASA : (oftează) O, dragilor, dragilor...Ce pustiu și ce jale ați lăsat în sufletul meu după ce ați plecat. Pentru că o dată cu voi am pierdut ce aveam mai scump... dragostea. L-am pierdut pe omul care mi-a dăruit dragostea... (Emanuel și Nadia o privesc curioși, intrigati)

BOBY : (muștrător) Seniora... să nu exagerăm.

PROPRIETĂREASA : (își șterge o lacrimă, cu glasul înmuiat) Mult timp, dragilor, după ce ați plecat voi eu nu am mai fost om...Simțeam un gol în stomac și o jale în suflet, că am plâns nopți și zile întregi...Apoi, după ce mi-am revenit am lucrat la un restaurant...Și am putut să mai agonisesc un ban...Au venit câțiva nevoiași să le închiriez apartamentul în care ați stat voi, la etajul opt...Dar nu am putut să fac lucrul acesta. În fiecare zi, un an de zile, am mers în apartamentul în care ați stat voi.

BOY: Care era de fapt un pod prăfuit și prăpădit.

PROPRIETĂREASA : (emoționată nu l-a auzit) Plângeam și îmi aduceam aminte chipurile voastre. Și mă rugam lui Dumnezeu și Maicii Domnului să vă aducă înapoi. (oftează fericită) Și iată că minunea s-a întâmplat azi.

EMANUEL : (o privește impresionat) Extraordinar...

PROPRIETĂREASA : (își șterge lacrimile) După un an de zile am reușit să strâng o sumă de bani care mi-a permis să deschid o prăvălie... Și cum războiul s-a terminat, afacerea a început să-mi meargă bine...(mică pauză. Auzim cântecele păsărilor flamenco, țipetele pescărușilor și trilurile păsărilor exotice care se află în coliviile agățate în arborii ornamentali. Tace un timp, s-a regăsit) Apoi, așa cum vi s-a întâmplat și vouă, după doi ani s-a prezentat la mine un domn, stilat, bine îmbrăcat, cu o geantă dolidă de dolari. (Respiră adânc, oftează fericită) Parcă-l văd înaintea ochilor. S-a purtat foarte drăguț cu mine. Mi-a spus aceleași cuvinte pe care vi le-a spus și vouă... Seniora, pentru calitățile dumneavoastră umane, pentru omenie, pentru generozitate, pentru că sunteți un om deosebit, Șeful meu care este un mare magnat și căruia i-a murit soția, în memoria ei s-a apucat să facă acte de caritate...Pe dumneavoastră v-a ales pentru calitățile dumneavoastră morale și sufletești deosebite. Pentru aceasta șeful meu vă dăruiește un cec în valoare de o sută de milioane de dolari. În plus vă plătește un Curs de management în domeniu hotelier, pentru că Șeful meu vă dăruiește un hotel aflat pe o Insulă minunată. O să vedeți, după ce faceți cursul de hotelieri o să vi se doneze un Hotel de cinci stele pe o insulă de vis, unde o să vă simțiți foarte bine. Și unde din când în când o să-i primiți pe oaspeții dumnealui. Pentru că trebuie să vă spun că dumneavoastră o să fiți Proprietara hotelului, a restaurantului, a parcului și a plajei, iar dânsul este Proprietarul Insulei. O să fie un om care o să se ocupe tot timpul de toate problemele. Dumneavoastră trebuie să faceți numai acel curs de manageri hotelieri (toți o privesc tăcuți. Nu le vine să creadă)

EMANUEL : Și dumneata ce ai spus, seniorita ?

PROPRIETĂREASA : Spune-mi seniora, domnule Emanuel, căci nu mai sunt domnișoară...(mică pauză) Ce să zic și ce să cred ? La început nu am crezut nimic, cum era de crezut așa ceva ? O lună până când am terminat Cursul de manageri hotelieri am crezut că sunt căzută din lună. Până când a venit domnul acela și m-a adus cu un iaht pe Insula aceasta. Uite, acesta este hotelul pe care de acum încolo îl vei conduce dumneata, mi-ai spus. Dumneata ești Proprietare hotelului, iar Șeful meu, marele magnat este proprietarul Insulei. Să nu-ți fie teamă, Insula este păzită...Personalul a fost selecționat din oameni de încredere stilați... (se pomenește râzând) Și uite așa am devenit Proprietara acestui Hotel, a restaurantului, și a plajei... Și vă rog să mă credeți că îmi place meseria aceasta, și conduc cu o mână de fier și Hotelul și restaurantul.

EMANUEL : (surâs ironic) Ce minunat...Ca în basme. V-am spus eu că trăim într-o irealitate continuă.

BOBY : (pufnește pe nas) Da, de necrezut...Și tu l-ai văzut, seniora, vreodată pe acel magnat, pe Proprietarul Insulei ?

PROPRIETĂREASA : (clatină tristă din cap) Nu.

NADIA : Și n-ai vorbit niciodată cu el... la telefon ?

PROPRIETĂREASA : Nu, niciodată. Toate ordinele și sarcinile mi le-a transmis prin oamenii lui de legătură. Care alimentează restaurantul, care aduc turiști, fac totul...Eu mă ocup numai de administrarea Hotelului și a restaurantului, având grijă ca totul să meargă bine, și proprietarul Insulei să fie mulțumit.

EMANUEL : Hm, ciudat. Ciudat, de necrezut, dar foarte frumos. Cine nu ar vrea să i se întâmple în viață minuni din astea. (mică pauză) Acum e rândul tău Bobby II. Celebrul fotbalist din Echipa Europei.

BOBY : Dar de ce nu ar fi rândul tău, dragă Emanuel. Mai ales că Nadia te iubește mai mult pe tine...

EMANUEL : Păi te cred și eu, dacă pe tine te iubește, Proprietara Hotelului, a restaurantului și a plajei, ca Nadia să mă iubească mai mult pe mine.

NADIA : (epuizată parcă de trăirile intense) Acum este rândul tău, Bobby

BOBY : (oftează, apoi surâde trist) Eu o să fiu și mai scurt. După ce am reușit să evadăm cu avionul din infernul acela, cu banii pe care-i aveam m-am întors în orașul meu, la echipă. Mai ales că peste o lună începea campionatul. Câteva etape n-am putu să joc până când mi s-a reparat piciorul strivit de bestia aia de portar. Nenorocitul dracului ! (trist) Din păcate nu am mai fost marele Bobby de altă dată. După doi ani a venit ca și la voi, așa cum v-am mai spus, același domn stilat cu geanta diplomat doldora de bani, care s-a purta impecabil. Mi-a spus și mie aceiași poveste, cu nababul, cu marele Bancher căruia i-a murit soția și care acum face acte de caritate. Și pentru calitățile mele umane și morale, marele magnat îmi dăruiește o sută de milioane de dolari... Cu care, după ce mă voi retrage din activitatea fotbalistică să cumpăr clubul de fotbal la care m-am format și cu care am obținut atâtea succes. Să fac și eu un Curs de antrenori, și un Curs de manageri, pe care mi le-a plătit el, ca să pot să conduc clubul după ce va fi al meu...(mică pauză, undeva departe se aud parcă bubuituri de tun) Ceea ce am și făcut până acum. Când sunt proprietarul unui dintre cele mai mari cluburi de fotbal din Europa.

EMANUEL : (prefăcându-se mirat) Ei, ce ziceți de asta ? (se uită la Bobby) Și nici tu Bobby nu l-ai întâlnit pe marele magnat care ți-a dat banii ?

BOBY : (clatină trist din cap) Niciodată.. ca și în cazul seniorei, marele bancher a ținut legătura cu mine și m-a sprijinit tot timpul, prin oamenii lui. (se lasă un moment de tăcere. Toți par mirați ca de pe altă lume)

NADIA : Acum este rândul tău, Emanuel, să povestești.

BOBY : (are o scăpărare) A da, era să uit...Domnul acela care mi-a dat banii, cu care am putut să cumpăr clubul de fotbal, mi-a spus că marelui Bancher, i-ar pace ca eu să fac la rândul meu acte de caritate...Mi-a spus că marele bancher crede că omul a fost trimis în această viață de Dumnezeu pentru a face bine și a dărui iubire...De asemenea mi-a spus ca în timpul meciurilor de fotbal să pun pe stadion benere împotriva războiului. Războiul, sub orice formă ar fi el, ar trebui scos în afara legii de către societatea umană. Ar trebui să nu mai existe în istorie.

NADIA : Și eu v-am dăruit vouă toată iubirea mea, dragii mei. În mod egal. (și-a adus aminte) Da, acum mi-am adus și eu aminte. Omul de legătură al bancherului care mi-a dat cei 100 de milioane de dolari, mi-a spus și mie la fel. Ca prin arta mea să militez împotriva războiului, și să-i ajut foarte mult pe tinerii artiști.

PROPRIETĂREASA : (și-a reamintit) Exact. Și mie mi-a spus să-i ajut pe nevoiași și să fac acte de caritate.

BOBY : (se vede că este obosit) Acum e rândul tău, Emanuel...

EMANUEL : Da, așa este... Aflați că povestea mea este foarte asemănătoare cu a voastră. După ce am scăpat din infernul în care am fost prinși, am ajuns acasă, la părinții mei. Unde tatăl meu, care e bancher înăscut, cu toate învolburările istoriei a reușit să țină banca pe linia de plutire. În timpul războiului și după aceea, mai ale după criza care a venit, multe bănci au dat faliment. Ei bine, bătrânul meu a reușit să mențină barca pe linia de plutire, cum se spune. Totuși treburile nu mergeau așa de bine...Așa că a căzut când nu ne așteptam pe mine norocul despre care ați povestit voi. Adică după doi ani s-a prezentat la banca noastră un domn stilat, îmbrăcat într-un costum impecabil, cu o geantă de bani doldora de dolari și de cecuri. Care mi-a spus și mie exact aceleași lucruri pe care vi l-a spus și vouă. (se lasă un moment de tăcere. O lumină de culoarea mierii se lasă peste insulă)

NADIA : Și nici tu nu l-ai cunoscut pe marele bancher filantrop ?

EMANUEL : Niciodată, Nadia, deși vă rog să mă credeți că am făcut tot ce am putut ca să-l cunosc pe acel om și să-i mulțumesc. Măcar să-i mulțumesc pentru gestul lui, care ne-a salvat banca. Pentru că având în bancă cei 100 de milioane de dolari banca noastră a devenit una dintre cele mai mari și prospere bănci din Europa...

NADIA : Și...mai departe ce ai făcut ?

EMANUEL : Mda... (se gândește) Tot Omul acesta de legătură mi-a propus să lucrez pentru o vreme la banca bancherului J P Morgan, din Statele Unite, care este una dintre cele mai mari bănci din lume...Asta pentru a căpăta experiență, pentru a învăța meseria, cum se spune...Și cu adevărat am lucrat o vreme la Banca J P Morgan, unde am avut multe lucruri de învățat. (oftează) Lucrând ca secretar de încredere al domnului J P Morgan, fiica dumnealui s-a îndrăgostit de mine. Era o ființă dificilă, egoistă, fiind un copil de bani gata credea că torul i se cuvine, de aceea... Eu nu eram decât o păpușă în mâinile ei.

NADIA : (puțin speriată) De aceea ?

EMANUEL : De aceea domnul Morgan m-a obligat să mă căsătoresc cu ea...

BOBY : Așa că Emanuel este căsătorit, dragă Nadia. Ai auzit foarte bine.

NADIA : Și ce dacă, eu vă iubesc pe amândoi la fel. Și așa o să vă iubesc toată viața...

BOBY : Și după aceea, Emanuel ?

EMANUEL : (ezită, închide ochii) După aceea soția mea pentru că a luat o doză prea mare de droguri, a...(se lasă un moment lung de tăcere, toți îl privesc intens. Nimeni nu rostește un cuvânt)

PROPRIETĂREASA : (veselă) Acum o să-mi continui și eu povestea mea, rugându-l pe Bobby să nu se supere, mai ales că îi dau o veste foarte bună. Și nici Nadia să nu se sure...Așa e viața, dragilor (Boby și Nadia se uită la ea mirați)

EMANUEL : Ia să auzim, seniora.

PROPRIETĂREASA : Vă aduceți aminte seara când am adus polițaiul în apartamentul vostru ?

EMANUEL : (nervos) Ăhă. Hă, așa ceva nu se uită. Fii sigură.

PROPRIETĂREASA : Ei bine, până în seara aceea am fost foarte supărată pe voi. Mai ales pe Bobby și pe Emanuel...Pentru că erați doi bărbați frumoși, arătoși, prezentabili, iar eu eram o femeie încă tânără și frumoasă...și pe deasupra eram liberă. Iar voi nu mi-ați acordat nici o atenție..

EMANUEL : (oftează) Este perfect adevărat. (ironic) recunoaștem.

PROPRIETĂREASA : Ei bine, în seara aceea, cupă cea plecat polițaiul, v-am reproșat în față lucrul a cesta...

EMANUEL : (curios) Așa e. Și ?

PROPRIETĂREASA : Ei bine, dragilor, în noaptea aceea s-a întâmplat o minune...Domnul Bobby, fiind băiat deștept și având o inimă mare a înțeles...A așteptat până ați adormit voi, s-a îmbrăcat și a venit și a ciocănit la ușa mea. L-am lăsat să intre, iar el...

NADIA : (curioasă, puțin îngrijorată) El, ce ?

BOBY : (încercând să o oprească) Seniora... Știi că asemenea lucruri nu se spun...

EMANUEL : (curios) El ce ? Spune o dată, nu ne mai fierbe...

PROPRIETĂREASA : Ei bine, domnul Bobby, care e un mare timid...Dându-și seama că sunt o femeie frumoasă și implinită, mi-a declarat dragoste. (Nadia și Emanuel se privesc mirați, apoi izbucnesc în râs) Mi-a spus că s-a îndrăgostit subit de mine din prima clipă, dar că nu a îndrăznit să-mi mărturisească dragostea...(se privesc toți uluiți, apoi se uită la Bobby)

BOBY : Da, ce vă uitați așa la mine ! Este foarte adevărat. În clipa aceea, când ne-a spus că este o femeie tânără, că este văduvă, și că să ne fie rușine că suntem doi vlăjgani și ...Parcă mi-a deschis Dumnezeu ochii. Dintr-o dată mi s-a părut foarte frumoasă și m-am îndrăgostit subit de ea. Iar apoi, iubindu-ne, mi-am dat seama , am văzut că este o femeie foarte frumoasă...

PROPRIETĂREASA : Cel mai important lucru și cel mai mare pe lumea asta, este, dragilor, dragostea...Numai că trebuie să ai ochi și minte (își ciocăne tâmpla) ca să descoperi frumusețea în om. Bobby a fost singurul care a avut și ochi și minte și a descoperit...frumusețea.

EMANUEL : Bravo, Bobby. Băiat deștept. Și fotbalist talentat și băiat deștept. Care a știut să descopere frumusețe în seniorita. (se uită la Nadia) Ei, ce zici Nadia, te-ai convins acum ?

NADIA : Dragul meu, eu știu și m-am convins demult, că numai oamenii cu suflete minunate și mari sunt capabil de iubire. Iar în dragoste mult mai important este să dăruiești decât să primești. Este mare cel care într-o iubire dăruiește, se dăruiește total, fără a aștepta să primească iubire.

EMANUEL : (bucuros, uimit) Hopa, am devenit și filozofi.

PROPRIETĂREASA : (hotărâtă să lupte) Filozofi, nefilozofi, acesta este Adevărul, cu A mare. Fericit este cel care într-o iubire dăruiește mai mult. Și eu i-am dăruit lui Bobby... din plin. Nu-i așa , Bobby ?

BOBY : Asta este, dragă Emanuel, eu am dăruit mai multă iubire în viața aceasta...decât tine Am iubit-o și pe Nadia și pe seniora. Care acum este proprietara acestui splendid hotel, și care, i-a uitate, ce frumos ne-a primit.

PROPRIETĂREASA : Iar acum urmează vestea cea mare. O să-ți fac cel mai mare dar din viața ta, Bobby, dragule. Ne-am iubit ca niște nebuni două săptămâni...Iar rodul iubirii noastre este... un băiat de toată frumusețe. Care este băiatul lui Bobby și seamănă leit cu el. (către Bobby) Bobby, iubituțule, dă-mi voie să te îmbrățișez și să te sărut. (îl sufocă, tare, fericită) Ești tată ! Ești tată, dragă Bobby ! (Nadia și Manuel îi privesc hipnotizați, în timp ce Proprietăreasa i-a luat capul în palme și îl sărută să-l sufocă. Bobby săracul, este năucit, nu schițează nici un gest.. În momentul acesta auzim cântecele păsărilor flamingo și țipetele pescărușilor și ale condorilor. Apoi se aude soneria telefonului nefiresc de tare. Proprietăreasa tresare. Îi lasă capul lui Bobby și ascultă)

EMANUEL : (ironic) Telefonul, seniora.

PROPRIETĂREASA : (emoționată, fericită, îl lasă pe Bobby și aleargă la telefon. Emanuel și Nadia îl privesc pe Bobby uimiți și fericiți, ca și cum nu le-ar veni să creadă)

NADIA : Bravo, taticule, la mulți ani. Să fie într-un ceas bun.

EMANUEL : Felicitări, dragă Bobby și la mai mare. O veste mai bună ca asta nici că puteai...să ne dai.

BOBY : (bâiguie ceva, încurcat) Mu mulțumesc... Nu. Nu-mi vine să cred.

EMANUEL : (rânjind a zâmbet) Vrei nu vrei, acum va trebui s-o iei de nevastă. Nu poți să fii atât de măgar, să n-o....

NADIA : (fericită, emoționată, vine și-l sărută pe obraz) Bravo, dragă, Bobby, felicitări. Mă bucur nespun pentru tine. (îl sărută) E mare lucru să aduci pe lume o viață .

BOBY : (și-a mai revenit) Mulțumesc, Nadia, dar acum trebuie să-l săruți și pe Emanuel. Să nu se supere.

EMANUEL : Mulțumesc, dragă Bobby. Acum chiar ai crescut în ochii mei (așteaptă pupicul de la Nadia)

NADIA : Cum să nu, îl sărut și pe el. Doar v-am spus că vă iubesc pe amândoi la fel. (în momentul acesta o vedem pe proprietăreasă alergând fericită către ei).

PROPRIETĂREASA : (se oprește emoționată și îmbujorată) Dragilor...Am mai primit o veste minunată... Ziua de azi a fost atât de...de...că nici nu-mi vine să cred. Chiar cred că e ...ireală, cum ziceți voi !

EMANUEL : Sigur este ireală.. V-am spus eu că suntem în irealitate...În vis.

PROPRIETĂREASA : Ziua de azi a fost atât de grozavă...că nici nu-mi vine să cred că se poate întâmpla așa ceva. (de emoție nici nu poate să vorbească)

EMANUEL : Dar spune o dată, seniora.

PROPRIETĂREASA : (se blochează, apoi explodează de fericire) Doamne, Dumnezeule... la telefon a fost Omul de legătură al Proprietarului Insule ...Și știți ce mi-a spus ?

EMANUEL : (de emoție a uitat) Mi-a spus...(încearcă să îi aducă aminte)

BOBY : Fii calmă, iubito... Fii calmă...Încearcă să-ți aduci aminte.

PROPRIETĂREASA : (respiră adânc) Acum mi-am adus aminte...Întâi m-a întrebat cum se simt oaspeții mei... dacă se simt bine..Le-am spus că se simt excelent...Că a fost o zi extraordinară. (se oprește) Apoi mi-a spus că al patrulea oaspete nu o să mai vină... S-a întâmplat ceva...(se oprește din nou. Deodată fericită) Apoi mi-a spus că Proprietarul Insulei, marele magnat, ne dăruiește nouă insula...(aproape că țipă de fericire) Acum insula este noastră. În zilele următoare va veni cu elicopterul Omul lui și ne va aduce Actele de la notariat...Prin care noi, toți cei de aici devenim proprietarii Insulei...

BOBY : Zău dacă mai înțeleg ceva... Parcă este prea mult totul. Așa, deodată. (un timp rămân toți gânditori. Vedem cum umbrele serii încep să se lase. Țipetele pescărușilor și ale condorilor se aud limpede și tragice. Parcă auzim în depărtare pe continent bubuitul tunurilor. Dar nimeni nu le bagă în seamă)

SCENA a XI-a

Aceiași

Se vede bine că se lasă seara. Tac toți. Sunt în fotolii, privesc către mare. Manuel își acordează chitara.

NADIA : (respiră adânc ca și cum ar ofta) Ce frumos se lasă seara pe mare...(acum țipetele pescărușilor și ale condorilor se aud tot mai rar. Auzim în schimb foșnetul valurilor când se lovesc de țărm)

PROPRIETĂREASA : Mai încolo o să vedeți cum toată insula, cu munții, se învăluie într-o aură de mister. (oftează) Ce zi minunată...Aș vrea să nu se mai termine...Cântă-ne ceva, domnule Emanuel, să ne mai scoți din melancolia aceasta.

BOBY : (gânditor) Dar oare a existat această zi ? Nu a fost un vis ? (Emanuel începe să cânte. Nadia va cânta și ea mai încet acompaniindu-l)

EMANUEL : (își drege glasul)

O, vino iubito, o vino,

Ascultă lăstunii cum cântă

Cum plâng toți plopii pe țarm
Și inima mea cum se frământă

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...

O, vino, iubito, o dată
Ascultă în noapte cum luna plânge
Ce trist este orașul fără tine
Și inima mea cum se frânge

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...

O, vino, iubito, o vino
Dacă nu vii va fi o jale mare
Ascultă cum cântă condorul a moarte
Și totul se pierde în depărtare.

Ai, ai , ai, ai

Ai, ai, ai, ai

Unde sunt, unde sunt

Acei minunați ani...(se lasă o tăcere grea)

PROPRIETĂREASA : (rupând tăcerea) Pentru că se va însera în curând, dragilor, aş vrea să pun masa, să aduc alte bunătăţi...În noaptea ceasta veţi dormi în hotelul acesta minunat de cinci stele, care de acum încolo este al vostru...Vi-l dăruiesc şi eu din toată inima !

EMANUEL : Adică vrei să spui că este al nostru, al tuturor...

BOBY : (priveşte gânditor înspre mare) Şi totuşi eu nu înţeleg de ce ni s-au întâmplat nouă aceste lucruri... incredibile...Atâtea lucruri incredibile... E greu de crezut..

PROPRIETĂREASA : Acesta este darul pe care ni l-a făcut Dumnezeu pentru că am fost oameni buni şi am făcut numai bine în viaţa asta, dragilor. Aşa să ştiţi....

NADIA : Şi totuşi, tot ce ni s-a întâmplat azi şi ce ni se întâmplă de şapte ani, de la întâmplarea aceea când am fost blocaţi în cel mai minunat oraş din lume...a fost şi este foarte real.

PROPRIETĂREASA : (hotărâtă) Cum să nu fie real ! Totul este real, Insula, hotelul, noi...Tot ce ni s-a întâmplat astăzi e foarte real. Şi toate sunt ale noastre.

BOBY : (pe gânduri) Eu toată viaţa aceasta voi crede că visez. Nu mai înţeleg nimic. Pentru mine viaţa a devenit un vis...

NADIA : Ştiţi cum îmi explic eu tot ce ni s-a întâmplat?

EMANUEL : (după un timp) Cum ?

NADIA : Vă aduceţi aminte când eram în apartamentul de lux al seniorei ? Când fiind lihnii de foame am mâncat tot tubul cu aspirine ? Apoi am fost cuprinşi de o căldură dulce, duce... După care am văzut cu toţii, cum ne joacă în faţă ca o fata morgană...o Insulă. O insulă frumoasă, mirifică... Şi cum doream cu toţii să ajungem pe acea insulă ?

BOBY, EMANUEL : Da, ne aducem aminte...(se lasă un moment de tăcere. Se aud doar valurile lovindu-se de ţărm)

NADIA : (rar, ca şi cum ar psalmodia) Aceasta este insula pe care am visat-o atunci... Acum, astăzi am ajuns pe insula pe care am visat-o atunci...

EMANUEL : Da, Nadia, cred că ai dreptate...Tata îmi spunea întotdeauna că toate visele, dacă crezi în ele, se împlinesc. Că toate visele se împlinesc...Şi iată că astăzi s-a împlinit visul de atunci...(un moment lung de tăcere)

NADIA : (rar, tristă) Ştii ce nu înţeleg eu ? (mică pauză) Nu înţeleg de ce noi, oamenii în general, în momentele acelea grele, cumplite, ne-am ajutat unul pe altul, am fost atât de buni unul cu latul, am fost ca fraţii...Pe când acum, când în lume este pace şi oamenii o duc bine, oamenii au devenit egoişti, răi, au devenit sclavii banului...Pentru bani se calcă în picioare... În lume au început să izbucnească din nou războaie...

PROPRIETĂREASA : (tristă, gânditoare) Aşa este... Am observat şi eu asta. Pe continent, oamenii eu devenit foarte egoişti, au deveni sclavii bunurilor materiale.

EMANUEL : Asta pentru că tot alegând să strângă bani cât mai mulți, să consume cât mai mult... au uitat să viseze... Acesta este un adevăr trist, oamenii au uitat să viseze...

BOBY : (cu amărăciune) Poate că nu au uitat, Emanuel, poate că nu mai pot să mai viseze...Nu mai iubesc, au uitat să mai iubească. Și dacă nu mai iubesc, dacă nu mai pot iubi, atunci nu mai pot nici să viseze... (seara se lasă încet).

NADIA : Așa este. Oamenii nu mai pot să iubească...Și fără iubire nu mai pot nici să viseze. Numai iubirea și visul sunt cele care perpetuează viața de mii de ani pe această planetă. Iubirea și visul au făcut Omul și civilizația umană să evolueze...

EMANUEL : (după un timp) Așa este...Iubirea și visul ne-au adus aici... pe insulă.

NADIA : (ca și cum s-ar jelui) Ce minunat ar fi dacă oamenii de pe această planetă ar visa că se iubesc, că va fi pace pentru totdeauna...că nu va mai fi război niciodată.

EMANUEL : (oftează) Da, atunci toată planeta ar deveni un rai... O Insulă a fericirii în univers !

(Acum cei cele patru personaje se văd ca prin ceață. Este o liniște dulce, caldă. Se aud numai valurile lovindu-se de țărnișă. Apoi noaptea se lasă deodată brusc. Departe parcă se aud vag câteva bubuituri de tun. Un timp personajele se văd asemenea unor mogâldețe, a unor statui în întunericul care a devenit tot mai dens. Apoi nu se mai văd)

Sfârșit

Nota redacției

În original, piesa de teatru **Insula**, a lui Mihail Sebastian, rămasă neterminată, asistăm la un soi de joc între aparență și esență, un joc oferit de personajele principale, Manuel, Bob și Nadia, care nu sunt altceva decât trei copii ai creatorului. Ajunși într-o situație limită, cei trei eroi sunt foarte săraci, fără hrană, fără bani pentru chirie, fără posibilitatea de a munci, sunt priviți cu suspiciune, se crede că toate acele lucruri pe care le-au vândut ar fi furate sau că nu sunt cei ce pretind a fi în actele ce le posedă. În această dramă, fiecare dintre ei, vine să împlinească, prin existența sa, un gând al lui Mihail Sebastian: Ce greu e să comunici cu oamenii, circulă tot felul de imagini și de idei despre tine însuși. Nu știi de unde vin, cum au luat naștere, pe ce se sprijină. Nici măcar nu le cunoști bine și între timp, viața ta adevărată este ca o insulă. AG

Imagine- Nightcafe AI